

PopRock &

Nr. 20 (63) mai 1992

Show

MARK
ANDREWS
(AUSTRIA)
Locul 1 pt.
interpretare

ALTAR - viitoare stele ale thrash-ului românesc ★Thin Lizzy - detalii promise
★Dezlegarea scrisorii misterioase "Fata dragă" ★BUCUREȘTI 92-din culise
★Polifonii ★TOP 50 la prima ediție
★Brando Story ★The Beatles și Michael Jackson ★Intermediem prietenii ★Topuri de la posturi de radio: Uni-Plus, Contact, Cluj, Râmnicu-Vâlcea ★Lansări de disc, știri din lumea rock-ului ★Omar - un nume nou.

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

UNI PLUS RADIO

TOP NOSTALGIC Ediția 18/92

1. AIR SUPPLY — LOST IN LOVE
2. POLICE — EVERY BREATH YOU TAKE
3. QUEEN — SOMEBODY TO LOVE
4. FOREIGNER — I WANT TO KNOW WHAT LOVE IS
5. ELVIS — CAN'T HELP FALLING IN LOVE
6. BOSTON — MORE THAN A FEELING
7. ELECTRIC LIGHT ORCH. — TELEPHONE LINE
8. CHUBBY CHECKER — LET'S TWIST AGAIN
9. DEPECHE MODE — SOMEBODY
10. BONNIE TYLER — TOTAL ECLIPSE OF THE HEART
11. GARY RAFFERTY — BAKER STREET
12. DEEP PURPLE — FIREBALL
13. JIMI HENDRIX — WIND CRIES MARV
14. T. REX — ROCK ON
15. ERIC CLAPTON — I SHOT THE SHERRIF
16. LED ZEPPELIN — STAIRWAY TO HEAVEN
17. JETHRO TULL — SKATING AWAY
18. FREDDIE MERCURY & MONTSERAT CABALLE — BARCELONA
19. FRANK SINATRA — STRANGERS IN THE NIGHT
20. STEVE WINWOOD — HIGHER LOVE

Difuzat marți, 12 mai 1992, orele 19-21.
Realizat de LIVIU ZAMORA.

RADIO

FM
69,06 MHz.

Paradox

Rm. Vilcea
ROMANIA

• Lansări în lanț la magazinul Muzica. Miercuri, Alexandru Andrieș, joi, Ovidiu Lipan, vineri, Daniel Jordăchioae. Cu toate dificultățile economice producția de discuri funcționează. Din păcate nu și difuzarea lor în țară. În magazinele Capitalei se mai găsesc L.P.-uri - cu La Toya Jackson (la Video-magazin a apărut cu două piese

ALEXANDRU ANDRIEȘ

cintate cu „pozitiv”, peste care s-a auzit cum falsa micuța Jackson. N-am înțeles podoarea realizatorilor în a nu difuza tot mini-recitalul matineu, având în vedere zecile de glume sexuale, nenumeratele dansuri erotice oferite alte dăți de televiziune, fără prejudecăți. Ba în același program a urmat „I Want Your Sex” al lui George Michael. A-

pare cenzura selectivă sau realizatorii au complexe? „Primăvara, primăvara” - Capriel Dedeian (un disc de muzică armenescă), „Anii mei” - cinte-

nunțată pentru septembrie, dar purtătorii de cuvânt ai casei de discuri au menționat amânarea evenimentului fără vreo explicație. Pentru fanii grupului The Pogues. Vor avea curind un nou single, după ce turneul mondial în care a fost alături de ei Joe Strummer, s-a încheiat cu bine. Discul conține un hit Rolling Stones (Honky Tonk Woman) cu vocalistul Spider Sta-

TOP SLOW & BLUES

Ediția 20

15. GEORGE MICHAEL — TONIGHT (NEW)
14. EUROPE — HOMELAND
13. ELSA — QUELQUE CHOSE DANS MON COEUR
12. GUNS'N'ROSES — DON'T CRY
11. ROBERT PLANT — ANNIVERSARY
10. GARY MOORE — NOTHING IS THE SAME (NEW)
9. ZUCCHERO — MADRE DOLCISIMA
8. SANDRA — SEAL IT FOREVER
7. NEW KIDS ON THE BLOCK — IF YOU GO AWAY
6. SIMPLY RED — FOR YOUR BABIES
5. QUEEN — DON'T TRY SO HARD
4. TEN SHARP — YOU
3. U2 — LOVE IS BLINDNESS
2. RICHARD MARX — HAZARD
1. GENESIS — DREAMING WHILE YOU SLEEP

PROPUNERI: DIRE STRAITS — TICKET TO HEAVEN,
ALICE COOPER — BURNING YOUR BED.

TOP MATINAL

Top 5, ediția 20

1. PETER CETERA — GLORY OF LOVE
2. BIG HOUSE — DOLLAR IN MY POCKET
3. MARTIN GORE — COMPULSION
4. DARE — WINGS OF FIRE
5. ALICE COOPER — WIND-UP TOY

PROPUNERI: GUNS'N'ROSES — SWEET CHILD O'MINE

FESTIVALUL ROCK „INDEPENDENT”

Vineri, 1 mai, în ambianța nu foarte potrivită a Teatrului de Vară din Chișinău, a început Festivalul Rock „Independent” — '92.

În organizarea Departamentului de stat pentru tineret și sport și a Uniunii Tineretului din Moldova, festivalul, care s-a dorit internațional, nu a reușit să adune, în cele 3 zile, mai mult de 3-400 de spectatori, în marea lor majoritate adolescenți. Pentru o țară aflată sub incidența stării excepționale, realizarea rămâne însă meritorie, muzica rock încercând să fie un hant, între tinerii moldoveni, ruși, ucraineni aflați în amfiteatrul festivalului.

În prima zi, la orele 19.00, „Zombierattack” din Chișinău a deschis festivalul cu o încercare de trash. Dificultățile create de folosirea limbii engleze l-au marcat sensibil pe tinerii membri ai trupei, din a cărei muzică nu am putut reține aproape nimic. După ei, „PAT-LIP”, tot din Chișinău, a reușit prin piese hard cîntate în rusă și română să însuflească spectatori, iar ultima trupă a seriei, „LSD” (Chișinău), a făcut deliciul metalistilor, piesele lor pur heavy fiind de departe cele mai apreciate în această primă zi.

Sîmbătă, 2 mai, primele 2 trupe au trecut aproape neobservate („MODEST” și „CIAD” din Chișinău), toți așteptînd înțărca primelor formații străine. Dacă prima „Veto — Banc”

din Kaunas a fost o semi-dezamăgire (practic doar o tentativă de trash, e drept, cu o engleză acceptabilă), a doua, „Pearly” (Köln, Germania), a oferit într-adevăr o răsplătă pentru cei care au rezistat eroic 2,5 ore pe incommodele bănci de lemn. Muzica rock la nivel profesional, aparatura „first quality” și nu în ultimul rînd

Chișinău,
1-3 mai 1992

talentul celor patru membri ai trupei au dus sala (amfiteatrul) aproape de delir. După spectacol am reușit să mă apropiu de membrii trupei (foarte grăbiți de altfel) și să rețin cîteva idei:

„Nu, nu sîntem o formație de primă mărime în Germania...” e și greu de ațfel...”

„Da, am mai cîntat în Est... publicul ne-a plăcut într-adevăr.”

„Celelalte trupe... ce pot să spun... totul are un început... aici desigur e mai greu... bal-ticilor par ceva mai... profesio-niști, ca să zic așa.”

„Cred că vom veni și în '93... de ce nu?”

Tot sîmbătă ar fi trebuit să cînte și „COMA” din Cluj. Băieții noștri nu au ajuns însă,

și am aflat tot atunci că surpriza promisă („Phoenix” în concertul de a doua zi) nu se va mai produce.

Ultima seară, duminică la ora 19.00, nu se anunța nimic deosebit. După o evoluție „cuminte” a băieților de la „CUBUL” din Chișinău, altă formație sîrbă, „MINULAIUNI” (Ukraina) a prezentat un hard&heavy interesant, cu multă muzică instrumentală. Ceea ce nu a sunat deloc rău. Ultima formație din program, „CREMATORII” din Moscova, a reprezentat impresia festivalului. Ascultînd muzica lor am avut senzația că o echipă de seniori a nimerit în campionatul de juniori 2. De departe cei mai buni, trupa rusească m-a făcut să uit toate resentimentele legate de limba în care au cîntat („dar și în engleză”), iar modul în care sala i-a ovationat a confirmat opțiunea mea. Trash, puțin heavy, totul pe fondul unor tipete/chioturi de încintare ale juniorilor fanii a fost ceea ce „Crematorii” a „produs”, reușind să mai salveze ceva din tîrîta festivalului.

Păcat că trupe românești nu au reușit să ajungă la Festival; alături de ruși, sînt convinși că românii ar fi fost cei mai buni. Asta a fost: La revedere (cu o doză de amărăciune/dezamăgire) „Rock-Independent” '92! Te așteptăm „Rock-Independent” '93.

SAVA CHISER

ce de Mihai Toderășcu din Basarabia • La Centrul Cultural american, vineri de la ora 18.00 s-a desfășurat, într-un cadru prietenesc, lansarea albumului „Pofta vine mincînd” și a cărții cu traduceri din versurile lui Bob Dylan semnate de Al. Andrieș. Autorul a susținut un recital cu mai multe piese din repertoriul Dylan sau inspirate de acolo. Special pentru gazdele întîlnirii a cîntat cîteva piese tradiționale împreună cu Maria Ioana Mintulescu iar de pe discul nou (al 9-lea L.P. de autor), „Dacă mai bea un pahar de bere”, după care s-a trecut la fapte, adică la bere, Cola, răcoritoare. Cu această ocazie, din partea cititorilor P.R. & S. și a ascultătorilor V.N.D. i-am înmînat lui Al. Andrieș un „disc de cur”, un simbolic mod de a-i mulțumi pentru tot ceea ce face. • Despre Festivalul de la Brașov am aflat că este prefațat de o serie de concursuri, ceea ce nu-i rău. Alifșele și prezentatorii sînt selecționați (dacă am înțeles bine cei mai buni au fost Tamara Bucuianu și Cristian Grețcu) iar video-clipurile ni se prezintă o dată la 2-3 săptămîni (deocamdată). Nu știm dacă anunțul participării lui Johnny Logan e volatil, sau am înțeles greșit. Important este că pentru acest festival se găsesc spații publicitare cit cuprinde iar pentru altele ba • Viitorul disc al lui Prince va fi un dublu album cu 16 piese. Titlul provizoriu este „Wishers And Echoes”. Majoritatea pieselor sînt înregistrate. Între timp Prince lucrează la coloana sonoră a unui film intitulat The Dawn. Va cuprinde și o piesă de 16 minute dedicată lui Miles Davis. Lansarea discului „Black” care s-a vîndut pe piața neagră în peste 5 milioane de exemplare era a-

cey, iar pe maxi vor figura două piese nedifuzate pînă acum, „Curse Of Love” și „Infinity”. Pe C.D. mai apare o raritate din 1985, „The Parting Glass”. Pe 8 iunie va ieși o culegere, „The Best Of The Rest”. •

POP, ROCK & SHOW

Publicație săptămînală editată de

Curierul național S.A.

ANDREI PARTOȘ
redactor șef,

GABRIEL FLOREA
secretar general de redacție,

ORLANDA DELADI,
reporter special,

ION SERBAN,
tehnoredactor,

CLAUDIA NICULESCU,
RAISA VLASOV, corectori.

VICTOR CIOBANU,
realizator copertă

ALEXANDRU ANDRIEȘ,
din noua serie 1992, titluri și vignete

ADRESA REDACTIEI:
București, Sector 1, Str. Ministerului 2-4, telefon 15 02 00 886. SERVICIUL DE DIFUZARE „P.R. & S.”, „Curierul național”, „Curierul național — Magazin”, poate fi contactat la numărul de telefon: 15 32 29.

Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A. — P.O. BOX 33-37; telefax 11995 sau 11031; telefax 90-18 56 73 — București — Piața Presei Libere Nr. 1 — București.

Tiparul — Regia Imprimeriilor Naționale — Imprimeria „CORESI”, București

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

de vorbă cu ☆ STELELE ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ Star Talk

„Publicul simte dacă ești adevărat”

O vorbă din bătrâni spune (bine!) „La pomul lădat să nu te duci cu sacul”. Adică așa cum m-am dus eu la Stud-Fest din Timișoara. Unde am așteptat să pice (din pom!) măcar cîteva dintre numeroasele trupe invitate. Să „pice” în semn că s-au copit, evident...

Am fost la fel de dezamăgit ca și publicul. Chiar și mai și pentru că pe mine m-au dezamăgit și ei, spectatorii. N-am să vă mai povestesc de ce. Probabil că știți deja. Oricum s-a vorbit destul despre festivalul acesta.

Surpriza cea mai mare a constituit-o însă singura trupă (din cele aproape 30 prezente) care a reușit să ridice sala în piciorare. Este vorba despre ALTAR din Cluj.

ALTAR-ul au cîntat în a doua seară de festival. După ce-au ieșit din scenă m-am repezit după ei cu reportofonul în mînă. Credeți c-am reușit să-i răpesc dintre brațele, felițările și întrebările proaspeților fani (și fan-e)? Nicî gînd!

De ce „proaspeților fani”? Pentru că era cea de-a treia ieșire a celor de la ALTAR. Publicul timișorean nu-l cunoștea. Și totuși... „coup de foudre”!

Am reușit să vorbesc cu ei de abia a doua zi și mi-au explicat:

LEVI: Așa s-a întîmplat și la primele două concerte!

REP: Care au fost...?

TEO: Primul — debutul nostru — la Casa de Cultură a Studenților din Cluj. Au fost 1000 de oameni. Succes nebun! Și era prima apariție! Apoi a fost festivalul de la Satu Mare. Unde am avut același succes.

REP: La Body Rock n-ați fost, la Arad?

TEO: Acolo am fost refuzați. Ni s-a spus că numai trupele consacrate vor participa.

Cam asta ar fi în mare, activitatea noastră concertistică...

REP: Și acum Timișoara. Trei apariții.

TEO: Ne-am format de abia în 1991!

LEVI: Trei apariții, suficiente pentru a ne face un nume.

REP: Ar fi cazul atunci să facem prezentările!

TEO: Formula actuală (cea mai bună și definitivă) este: Teo — bass; Levi — drums;

Andy Ghost — vocals; K. Nimrod — guit.

REP: Stilul muzical abordat?

NIMROD: Thrash.

REP: Motivația?

NIMROD: Societatea ne-a determinat să abordăm acest stil. Noi nu vedem vișta în roz ca să putem cînta despre dragoste, flori și stele ci în culori mult mai întunecate și, ca urmare, ne exprimăm prin thrash. După părerea mea lumea are două fete: una mai bună și una mai rea. Cîntînd despre partea rea noi îi forțăm pe oameni să-o vadă și poate să-nceară să-o schimbe.

REP: Ce credeți voi despre thrash? Va dura?

TEO: Trupele valoroase vor rămîne. Adevăratele valori... Probabil că și descre hippy și punk s-a spus la fel la început.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

te ce va fi, sau dacă va fi o schimbare.

TEO: Noi cîntăm thrash pentru că așa simțim. Cînd vom simți altfel, vom cînta altceva.

REP: Se spune despre trupele de thrash românești că au abordat acest stil numai pentru că prinde la public.

TEO: Aiurea! Am văzut o grămadă de trupe românești de thrash care n-au nici un pic de succes la public. Iar Survoiaj, de exemplu, care nu cîntă thrash, au mai mult succes la public.

LEVI: Există un simbul de adevăr în chestia asta; sînt și trupe care cîntă thrash pentru că e la modă. Dar acestea dispar ja fel cum apar. Doar thrash-ul de calitate va supraviețui.

REP: Vă așteptați la reacția publicului de aseară?

TEO, NIMROD, LEVI: Unu, doi, trei și: DA!

TEO: O doream! Și... da, ne așteptam. Pentru că știm că noi sîntem adevărați. În sensul că ne-am urcat pe scenă entuziaști și cu sufletul deschis. Am dat totul acolo, în spectacol. Dacă reacția n-ar fi fost asta, nu mai avea rost să cîntăm.

REP: În ce limbă sînt scrise textele voastre?

LEVI: Am reușit cu ajutorul

muzica?

NIMROD: Ambele.

REP: Trebuie să se completeze una pe alta...

TEO: De fapt, mesajul conținea.

REP: Mesajul textului subliniat de duritatea muzicii?

TEO: Exact.

REP: Cine compune la voi?

TEO: Nimrod.

REP: Și muzica și textele?

NIMROD: Pînă acum, da. Și Andy Ghost se pricepe, dar el a venit mai tîrziu în trupă, cînd totul era deja compus. Avem deja material pentru un disc.

REP: Cîte piese?

NIMROD: În principiu avem 10 piese din care vom alege.

REP: Veți face o selecție?

TEO: Nu știu exact ce vom face. Toate piesele au legătură între ele. Discul va fi de fapt o poveste. Povestea vieții unui criminal de război. Povestea lui înainte și după moarte.

REP: Aveți gata o casetă demo?

TEO: Am tot încercat să facem una dar nu prea avem condiții. Și e păcat pentru că avem deja cîteva cereri de la unii redactori de la Radio-Cluj și unele posturi de radio particulare din București.

LEVI: Am reușit cu ajutorul

De la stînga la dreapta, K. NIMROD (guitars), ANDY GHOST (drums), TEO PETER (bass)

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

REP: Dacă ar fi să vă schimbați stilul, în ce direcție v-ați îndrepta?

NIMROD: Nu putem ști de pe-acum. Dacă va fi să ne schimbăm stilul, schimbarea va veni din interiorul nostru, așa că nu putem spune dinainte.

lui Costi Cămărășan căruia îi mulțumim încă o dată, să tragem un negativ. Și tot cu ajutorul lui vom suprainprima și vocea.

REP: Cum s-a născut ALTAR?

TEO: Eu am mai cîntat cu

Nimrod în formația TRIDENT: încă de pe atunci — și asta se întîmpla acum vreo trei sau patru ani — ne gîndeam să ne facem o trupă de thrash.

NIMROD: Au trecut mulți oameni prin trupă pînă să ajungem la formula asta care, credem noi, este cea mai bună și va rămîne definitivă.

TEO: Dacă nu ne desparte armata.

REP: Cîte ore repetați pe zi?

TEO: Între 4 și 6 ore pe zi.

REP: Am înțeles că aveți o sală de repetiții pe care o împărțiți cu Kappa, la Casa de Cultură a Studenților.

TEO: Inițial sala era a noastră, dar după show-ul nostru de debut de la Casa de Cultură, în timpul căruia s-au rupt ceva scaune, directorul ne-a dat afară. Prietenii noștri de la Kappa au intervenit însă pe lângă el și așa avem și noi unde repeta.

REP: Aveți mulți fani? În Cluj?

LEVI: Da. Dar am primit scrisori și din orașe în care n-am cîntat niciodată — Oradea, Constanța...

REP: Dacă ați avea posibilitatea să plecați afară și să vă faceți fiecare în parte o trupă, ce colegi v-ați alege?

TEO: Ag cînta cu Axl Rose, Lars Ulrich și Nimrod.

LEVI: Sebastian Bach, Nimrod, Rachel Bolan.

NIMROD: Dave Mustaine. Restul trupelor l-aș lăsa pe el să-l aleagă. Am încredere...

TEO: Nu! Adevărul e că eu, dacă ar fi să plec în America aș pleca cu grupul ALTAR, în componența actuală.

LEVI: Asta e! Așcia sînt idoli noștri...

TEO: Cu care aș face un jam-session, eventual.

LEVI: Să fim buni prieteni cu Mötley Crüe și cu Skid Row...

TEO: Să mergem la berii și la party-uri...

LEVI: Dar de cîntat să cîntăm împreună. Andy Ghost este un frontman foarte bun, de care se va mai auzi.

REP: Ce v-ați dori cel mai mult, acum?

TEO: Să ne ajute Dumnezeu!

NIMROD: Să cîntăm cît mai mult. Nu vrem să facem bani, vrem numai să ne facem cunoscuți, deocamdată.

REP: Pentru cei care vor să vă cunoască sau să vă contacteze pentru eventuale concerte, puteți să dați o adresă?

NIMROD: Sigur. A mea: Szedlacek Nimrod. GRUIA 11, Cluj tel. 95/13 97 20

ANCA LUPES

● Albumul „Red Hot And Dance” (contribuție a artiștilor pentru cercetări privind SIDA) conține 3 noi compoziții semnate de George Michael („Happy”, „Do You Really Want To Know” și „Too Funky”. Ultima apare pe un single lansat în aceste zile). Au mai donat melodii Madonna, Lisa Stansfield și Seal. ● Este rîndul lui Duff McKagan, basistul de la Guns N'Roses să plătească daune pentru ieșiri violente într-un local din Hollywood. Victima este un cunoscut om de afaceri, Rodolfo Curbelo, care a comis gresala de a „se holba” la McKagan. Privirea l-a costat 3 dinți și maxilarul fracturat. În schimb va primi o sumă fabuloasă de la agresor conform deciziei judecătorești. ● Interesant de reținut faptul că la concertele organizate în scopuri umanitare sau ecologice, artiștii lumii dau bani nu iau (cum se mai întîmpla în sud-estul Europei). The Charlatans, The Sugar-cubes și Pearl Jam au adunat

150 000 de dolari într-un festival desfășurat la Dallas cu titlul generic Earth Day Edge Festival. ● La 18 mai cei 5 de la Los Lobos au reapărut în Marea Britanie, după 2 ani, susținînd un prim concert promoțional pentru noul lor L.P., „Kiko” ●

Chris Rea (îi mulțumim lui Horia Stănescu și așteptăm urmarea) ● RADIO PARADOX din Rm. Vilcea are un TOP 10 pe care ni-l oferă Liviu-George Dumitru: 1. Nothing Else Matters — Metallica, 2. Remember The Time — M. Jackson, 3. Right

sa: Of. Poștal 1. C.P. 10, Rimnicu Vilcea, 1000. Incet-incet colegii din țară înțeleg utilitatea unei relații permanente cu publicul printr-o revistă de acest gen ● „Born Into Darkness” este titlul noului album Letter X programat pentru 8 iu-

celelalte. La „Relativity” au colaborat și membri ai trupelor franceze Niagara ● Aversion vor lansa L.P.-ul „Fit To Be Tied” pe 25 mai ● „Gin On The Rocks”, un nume nou în peisajul rock. John Smells (tobe, ex Vengeance), Benny Hollman (solist vocal), Gino Taihutti (chitară) și fratele acestuia Leon la bas alături de Arjan Meuleman (keyboards) au început pregătirile pentru un demo al celui de-al doilea album intitulat „Sunglasses Make You Look Silly” ● St. Vitus au înregistrat în studioul lui Don Dokken albumul C.O.D. (Children Of Doom). Au un solist nou, pe Christian Linderson de la Count Raven ● Bad Brains și Chuck Mosley (solist vocal venit de la Faith No More) s-au despărțit. ● La Running Wild un nou chitarist, Axel Morgan. În perioada 22 iunie — 10 august trupa va lucra în Studio M. din Hildesheim pentru un disc. ●

ANDREI PARTOȘ

de toate DE TOATE de toate

Topuri din țară. TOP 9099 de la Radio-Cluj (909 KHz): 1. Don't Cry — Guns N'Roses, 2. You — Ten Sharp, 3. The Show Must Go On — Queen, 4. Black Or White — Michael Jackson, 5. I Love Your Smile — Shanice, 6. Keep Coming Back — Richard Marx, 7. Lift Me Up — Yes, 8. Remember The Time

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

THIN LIZZY. Philip Lynott s-a născut la 20 august 1951 la Dublin, Mama, irlandeză iar tatăl un marinar brazilian. În trecut, Tinărlul n-a avut prea multe variante în viață: boxul sau muzica. Spre norocul nostru a ales muzica. În 1966 învață să cânte la chitară bas în grupul Skid Row, alături de un prieten din Belfast, Gary Moore. În 1969 formează grupul The Orphanage cu Brian Downey (prieten din copilărie). După un

din cauza unei hepatite virale care-l blochează pe Phil timp de 3 luni, fragil din cauza drogurilor și a alcoolului. Apoi „Robbo” este spitalizat după o încălțare. El părăsește trupa în 1977 înaintea dublului „Live And Dangerous” (1978) care se constituie într-o edificatoare dovadă privind potențialul energetic uriaș al grupului pe scenă, confirmându-l definitiv reputația internațională. Simbolizează în același timp și sfârșitul unei epoci. În iarna anului 1979 Lynott, Downey și Gorham lucrează cu Paul Cook și Steve Jones (Sex Pistols) sub numele The Greedies scoțind un single de Crăciun, „Merry Jingle”. În 1980 apare primul solo al lui Lynott, Al șaselea chitarist al trupei a fost John Sykes, venit de la Tigers Of Pan Tang și a participat la ultimul disc Thin Lizzy de studio, Thunder And Lightning (1983). A urmat turneul de audio triumfal împreună cu Mama's Boys. Dublul „Life” immortalizează vibrațiile acestei despărțiri. Al doilea disc solistic al basistului este realizat cu sprijinul lui Mark Knopfler (Dire Straits) și Midge Ure (Ultravox).

Ultimele apariții ale lui

SCOTT GORHAM

an îl recrutează pe Eric Bell (chitarist care a cântat o vreme la Them) și apoi pe Eric Wrixon (un clăpăr care după 6 săptămâni a fost exclus pentru că nu făcea față). Bell a sugerat numele de Thin Lizzy. Ajung la Londra și sint descoperiți rapid, semnând un prim contract cu Decca pentru 3 albume (le găsiți în numărul trecut). 3 ani grei cu tot succesul obținut cu Whisky In A Jar (o veche piesă din folclorul irlandez) care se încheie

Lynott au fost în 1985 la Hamersmith Odeon pentru a 10-a aniversare a celor de la Motörhead și la concertul lui Gary Moore. La finele anului înregistrează un maxi cu Paul Hardcastle și intenționează să refacă Thin Lizzy cu Brian Downey dar soarta a vrut să fie altfel (ianuarie 1986). Discul scos recent de Polygram conține și o piesă lăsată neînfinisată de Phil, pe care Scott și Brian au aranjat-o într-o singură de lucru în studio. Pe culege-

BRIAN ROBERTSON

cu ieșirea de la Decca. Bell, decepționat, pleacă și vine pentru câteva luni... Gary Moore. Abia în 1974 trupa încetează a mai fi exclusiv irlandeză prin venirea unui scoțian de 17 ani, Brian Robertson (viitor Wild Horses și Motörhead) și a unui californian emigrat la Londra, Scott Gorham. Perioada cea mai prolifică a fost cea dintre 1974 și 1977, 5 albume de studio și o serie de discuri single de mare succes. În 1976 turneul american este scurtat

rea de succese (pe care o recomand celor care n-au avut ocazia să asculte produsele din trecut) la care mă refer, cea de anul trecut, nu apare nici o piesă lucrată cu Snowy White (prezent în 1983). „In Thin Lizzy fiecare chitarist îl asculta pe celălalt, urmărindu-l stilul pentru a se crea armonia, osmoza maximal posibilă între ei” — declară în mai 1991, Scott Gorham.

ANDREI — EUGEN

AXL ROSE un copil răsfățat? (IV)

Rep.: De ce discuți toate lucrurile astea publice?

A.R.: Pentru siguranța mea, în primul rând. Tatăl meu vitreg este una dintre cele mai periculoase persoane din câte am cunoscut. Este foarte important pentru mine și sora mea să nu mai avem de-a face cu el. Putem să uităm ce-a fost, dar nu mai putem îngădui ca astfel de lucruri să se întâmple din nou. Și după aia, toți vor să știe ce se întâmplă cu mine. Uite, asta se întâmplă!

Rep.: De numai câțiva ani a început să se vorbească despre ce înseamnă abuzul. Și nu mă refer aici la molestare ci la abuzul emoțional.

A.R.: Toți părinții abuzează de copiii lor într-un fel sau altul. Nimeni nu poate fi perfect. Dar îl poți ajuta pe copilul tău să-și revină, dacă el este capabil să vorbească cu tine. Atunci el îți poate spune: „Știi, când aveam 5 ani am văzut asta”. Citeodată, pe scenă, porți un tricou pe care scrie „TELL YOUR KIDS THE TRUTH” (Spune-le adevărul copiilor tăi). Oamenii nu prea înțeleg despre ce e vorba. Până la începutul anului acesta, negam toate lucrurile care mi se întâmplaseră, îmi negam personalitatea și originea. Îmi negam chiar propria existență. Cu asta încerc să mă lupt de câteva luni încoace. Nu că persoana mea ar fi cel mai important lucru de pe Pământ, dar fiecare are dreptul să se lupte pentru el însuși.

Rep.: Dacă nu ai noțiunea propriei tale identități atunci lupla este pierdută înainte să înceapă.

A.R.: Dezvoltarea mea a fost oprită la vîrsta de doi ani. Și cînd alții spun despre mine că nu sînt decît un pîod de 2 ani care urlă, au dreptate! Există într-adevăr un astfel de pîod, care însă nu se arată chiar așa de des, nici măcar mie. Pentru că eu n-aș fi în stare să-l protejez. Și nici lumea. Și nici femeile, care au gîndit chiar că n-ar mai trebui să trăiască. A-cum există chiar mai mulți care gîndesc așa.

Acum am ajuns deja la trei ani dar totuși de multe ori sînt

că nu mai pot să suport. Mi se învîrt toate în jur și nu mai înțeleg nimic din toate schimbările care se petrec cu mine.

De cîțva timp mă învîrt în jurul unui pîst de trei ani și după cîteva zile mă sînt copleșit. Mi se învîrte capul din cauza schimbărilor la care mă supune.

Rep.: Te referi la copilul lui Stephanie?

A.R.: Da, Stephanie (Seymour, prietena lui Rose) mi-a fost de mare ajutor în toată perioada asta. S-au scris o mulțime de lucruri despre relația noastră, dar cel mai important lucru în ceea ce-o privește este faptul că se bazează pe o prietenie

sinceră și adevărată. Idila este în plus de asta. Vrem să păstrăm această prietenie și să fim foarte atenți la modul în care ea îl poate influența pe Dylan. Dylan este mult mai important decît noi, pentru că știu că am putea să-l facem un mare rău și este ultimul lucru pe care l-aș dori.

Rep.: Aseară ai vorbit despre Dylan...

A.R.: Copiii ăștia sar de la una la alta fără nici o legătură. Mă sperie. Eram cu Dylan și s-a supărat din nu știu ce motiv. Eu am încercat să-l împac și el s-a infuriat îngrozitor pe mine, iar eu m-am simțit ofensat. Singurul lucru pe care pot să-l gîndesc este: „OK, e în toane rele acum”. Dar am

realizat mai tîrziu că el nu poate fi în toane bune sau rele ci că pur și simplu nu realizează. Tot ceea ce-l trebuie este dragoste. M-am tot gîndit la chestia asta și mi-am adus aminte că și eu eram la fel. Iar în ceea ce privește muzica mea, ea este expresia pură a unor sentimente și emoții cinstite. Se întîmplă citeodată să compun ceva și să mă gîndesc că n-o să placă și că n-o să prindă. Dar n-am ce face, pentru că eu așa sînt. Modul în care am fost atacat este cel puțin straniu. Pînă la urmă, însă, presa m-a ajutat să-mi adun gîndurile. Este cam ca tatăl meu. Și el m-a învățat multe lucruri, ceea ce nu l-a împiedicat totuși să fie un idiot. Dar e greu să preținzi unui copil de doi ani să-și dea seama cine e idiot și cine nu. Există încă o parte din mine care nu a depășit vîrsta de doi ani, dar care progresa în fiecare zi.

Rep.: Asta poate explica multe.

A.R.: Un singur lucru vreau să subliniez: asta nu sînt scuze. Nu încerc să les dintr-o situație. Fiecare este responsabil pentru ceea ce spune sau face. Deci și eu sînt responsabil pentru tot ce am făcut sau nu, indiferent dacă îmi convine sau nu. Deci nu este vorba de scuze ci de probleme reale pe care încerc să le rezolv. Și dacă nu ești de acord, atunci nu veni la spectacol. Dacă trebuie să fi acces la miezul nopții, atunci nu te deranja. Eu nu-ți spun să vii — nu cred că aș vrea. Dacă te deranjează încerc să-mi rezolv problemele și să fac un show cit mai bun, atunci nu veni. Nu-l nici o problemă. Spectacolul este pentru spectatori, dar și pentru mine. Și trebuie să muncesc foarte mult, foarte mult. Într-un an am urmat o terapie care în mod normal ar fi trebuit să dureze 7 ani și asta mi-a consumat foarte multă energie. Și Guns N'Roses îmi consumă multă energie. Este foarte greu să le faci pe amîndouă în același timp. Dar le voi face cît voi putea și cum voi putea. Dar asta eu hotărasc și nu altcineva.

Rep.: Cum crezi că toate acestea îți vor afecta viitoarele compoziții?

A.R.: Cred că următoarele apariții Guns N'Roses vor fi o surpriză. Schimbările vor uimi mulți oameni. Dar nu mai vreau să fiu același inadaptat de pînă acum. Pur și simplu nu mai vreau. Nu vreau decît puțin mai mult liniște interioară. E mult?

Traducere și adaptare după „Rolling Stone”.

ANCA LUPES

DUBLU FINAL

Cu Iie Stepan, despre Pro Musica, „Student Rock” și televiziune (II)

Rep.: Există material pentru un LP, care să succedă singur?

I.S.: Discul este gata în mintea mea și a colegilor mei...

Rep.: Doar în minte?

I.S.: 90% chiar și în practică. Nu este înregistrat. Discul se va numi „Despre iubire”. Bănuiesc că nu întîmplător ai pus întrebarea aceasta. E o problemă gravă. Unde să înregistrezi? Este o criză de studiouri de înregistrare. Și cînd spun asta mă refer la studiouri serioase, cu aparatură de calitate. Migasul face un lucru bun. Dar nici el nu sînt încă dotat pe deplin. Oricum de la un asemenea nivel trebuie pornit. Să scăpăm de supervechile studiouri. Să revenim la L.P.-ul nostru. Eram în tratative (avansate) cu un studio din Novisad. Evenimentele din țara vecină ne-au determinat să renunțăm la proiect. Mai e apoi și problema banilor. Acum ce-l drept noi nu putem să ne plîngem. Timișoara este un oraș evoluat din punct de vedere economic. Sînt multe firme particulare. Noi sîntem cunoscuți și avem și un sponsor, o firmă care ne plătește orele de înregistrare. Nu pentru noi mi-e teamă. Mă gîndesc la trupele tinere...

Rep.: În Timișoara există vreo formă organizată unde se poate studia chitara?

I.S.: Sînt cîteva... cercuri pe la Casa Tineretului. Există o secție de chitară clasică și la Școala de muzică, înființată anul acesta, unde profesora este

Adina Dimitriu, fosta soție a lui Doru Stănculescu. Poate pe parcurs să se înființeze o secție și la Conservator.

Rep.: Single-ul cum s-a vîndut? Ce tiraj a avut?

I.S.: 25 000 de exemplare. S-a vîndut! A fost distribuit în 3 orașe: București, Timișoara și Ploiești. N-aveam cum să scoatem un tiraj mai mare. Am depins de numărul copertilor. Coperta a fost tipărită la Viena. Vom mai scoate un tiraj. Pre-

țul a fost rezonabil — 100 lei.

Rep.: Cum e structurată partea muzicală a emisiunilor prezentate de televiziunea din Timișoara?

I.S.: Noi intrăm în emisie după ce se termină Bucureștiul. Zîmbim avem și o oră de program dimineața, între 7-8. Transmitem muzică, clipuri, de-

sene animate, reluăm știrile de noapte, sport. Programul muzical de seară e împărțit astfel: marți — remember muzical, miercuri — una-două dedicată muzicale, plus o emisiune culturală (imagini din concerte simfonice și uneori chiar și din cele rock), joi — muzică simfonică, camerală operă, vineri — este prima zi de week-end, avem un program de 3 ore în care intră dedicații muzicale și 2 emisiuni difuzate alternativ: „Muzica secolului XXI” și „Caleidoscop muzical” simbută — partea muzicală ocupă un loc important.

Rep.: Cît costă o dedicație?

I.S.: 1 500 lei și îți alegi melodia. Duminică avem o emisiune la prînz care merge la concurență cu Video-Magazin. Este deci o emisiune de divertisment. Seara, avem un magazin hard & heavy și muzică populară. Trebuie să îți spun că în urma unui sondaj s-a constatat că emisiunile Televiziunii din Timișoara se bucură de o mare audiență. Și asta în condițiile în care în Timișoara avem posibilitatea să recepționăm 5 programe ale sîrbilor, 2 ale ungurilor, Bucureștiul, plus satelitul. Concurență e mare, dar e și stimulator. Dacă nu faci emisiuni care să atragă, timișoreanului îi este foarte simplu să apese pe un buton și să schimbe postul. Dacă se întîmplă asta de 2-3 ori la rînd, l-ai pierdut definitiv.

ANDREI PARTOȘ

răspundem dacă sîntem în stare

UN PRIETEN (Ploiești). Păcat că nu-ți dai numele, pentru că astfel cei de la Rodipet, cărora le adresezi practic prima parte a scrisorii nu pot afla de unde apare defecțiunea semnalată. Oricum reproduc textul tău, util pentru mai multă lume: „Am ținut neapărat să-ți scriu pentru a trage un semnal de alarmă în ceea ce privește distribuția abonamentelor. Revistele ajung la mine în hopuri. Astfel numerele 10, 11, 12, 13 mi-au venit toate odată la începutul lui aprilie, numerele 15, 16 nu le-am primit deloc, iar numărul 14 a ajuns după o săptămână. Nu știu cine vă face distribuția dar vă face un mare serviciu. Vă dau seama că pentru luna iunie am renunțat la abonament. Îți pot spune pe loc că abonamentele circulă prin poșta și cred că e bine să vezi ce fac cei de acolo cu ele”. Dacă mai sînt și alte cazuri, sper să ne scrie cei afectați pentru a ne „plînge” și noi la Rodipet, firma care preia abonamentele colectate de redacție. Ai dreptate, anul acesta n-am scris nimic despre Pink Floyd. Textele le putem folosi și aici pentru că un mai vechi colaborator s-a angajat ferm (cam de mult) să ne ofere un serial. **ADRIAN ȘTEFANESCU** (Slobozia). Nu înțeleg care este diferența între „sînt D.J.” și „sînt un „D.J.”. În cazul anunțului tău de la „Intermediem”, dar lăsa că am făcut rectificarea cerută de tine. Dacă ți-era teamă să nu se înțeleagă că ești D.J.

de 16 ani și nu că ai avea vîrstă respectivă acum s-a lămurit. O rubrică de rap exclusivă și permanentă nu știu dacă putem avea dar periodică, sigur da. Nu resping nici tentativa unui „Top Rap 6”, care să apară în această rubrică și nu în cadrul TOP 50. Felicitări pentru revista liceului „Vibrații”, din care mi-ai trimis câteva clase. Rețin că preferințele elevilor de la Liceul teoretic din Slobozia sînt următoarele: 1. Slayer, 2. Metallica, 3. Kreator, 4. Death, 5. Sepultura (rock). Din repertoriul Depêche Mode, ai alcătuit o terahie în baza gusturilor voastre Deci: 1. Somebody, 2. Behind The Wheel, 3. Never Let Me Down Again. Aștept urmările promise. **ROCKING (Brașov)**. Regret că-ți răspund atît de tîrziu dar, așa cum bine ai dedus, epistolele voastre sînt atît de numeroase încît ordinea sosirii nu mai poate fi respectată. Se vede că ai stofă pentru presă și nu mă mir că revista pe care ai scos-o a avut ecou chiar și la profesorii liceului. Normal că ei nu s-au bucurat. Unde ai văzut profesori acceptînd critici din partea elevilor?

Dacă ai impresia că meseria de D.J., înseamnă numai plăceri și bani, sînt nevoit să te corectez. Dar trebuie să încerci pînă te edifice. Faptul că te frîmîntă acute probleme financiare nu mă surprinde pentru că ne situăm în aceeași oală. Doar că eu am „tras” vreo 25 de ani și tot n-am rezolvat-o. Pasu-

nea nu aduce și fonduri. Pentru asta îți trebuie un simț special pe care unii, după cum vedem, în jur, îl au. „Să reactualizăm conceptul Flower-Power”. Frumoasă idee. Despre Freddie Mercury, despre concertul de pe Wembley am mai scris. Spre mirarea mea s-au găsit unii care să critice și acest eveniment unic. La asta ne pricepem toți. Într-o revistă de știință și cultură, cineva susținea că Freddie a „plătit cu viața tribulațiile lui erotice...”, și că „cei trei membri ai formației Queen fără explozia și forța interpretativă a lui Freddie au părut destul de sterși, un simplu grup de acompaniament...”. Și ca să fie și concluzii omul nostru de mare profunzime analitică al fenomenului muzical-sexual, scrie: „...un spectacol fără culoare deși cu multe reflectoare, peste care doar a plutit umbra celui dispărut”. Admitînd că Freddie nu poate fi egalat de nimeni, să spună cineva că cei trei rămași (au cîntat peste 2 ore pe scena de pe Wembley), nu înseamnă nimic uitînd că May și Taylor sînt fondatorii trupei este prea mult. Toți cei care au vizionat concertul din 20 aprilie au trăit emoțional cele aproape 5 ore, dar e bine că se găsesc și ființe lucide în jurul nostru. Dacă un muzician nu alegează, nu se rostogolește sau nu gesticulează pe scenă, devine „sterș”. Asta pentru că amintea de presa muzicală. Concertul din sala Teatrului Muzical din Brașov cu Experimental,

Despot și Detector merita anunțat mai din timp. Problemele de sunet și lumini n-au lipsit nici acolo, din cîte înțeleg, iar lipsa de originalitate a unor te-a iritat. Excesele oamenilor de ordine nu s-o noutate. Dar cum tot tu subliniezi că au fost alte dați 62 de scaune rupte, poate s-au hotărît să apere bunul obște? Oricum ar fi, nu s-a de acord cu agresivitatea de nici o formă. **MISTER L. GORE (Timișoara)**. Vom mări spațiul pentru „De toate”. Despre muzica electronică s-a scris înfîm aici, deși demarșam cu un serial semnat de Doru Căpălescu. E un domeniu la care se pricepe mai puțin. Mai sper să-l găsim. The Cure, acum că au un nou L.P., vor fi prezentați pe larg. Într-o vreme ai aflat și titlul exact al albumului Depêche Mode, „The Singles 81-85”. Discursi single din repertoriul lui Billy Idol care au prins topurile: „White Wedding” (pe 6 în Marea Britanie și 36 în S.U.A. — 1983), „Eyes Without a Face” (4 în S.U.A. și 18 în M.B. — 1984), „Rebel Yell” (doar 6 în M.B. în 1985), „To Be a Lover” (5 și 22 — în 1986), „Sweet Sixteen” (doar 17 în M.B. — 1987), „Hot in the City” (48 și 13 — 1987), „Money” (1 și 7 — 1987). Albumul „Don't Stop” apare în Statele Unite unde s-a mutat solistul în 1981. Acolo l-a înflorit pe Steve Stevens (chitară), care a compus cu el o serie de piese și l-a sprijinit la realizarea primului său EP. Producător a fost Keith Forsey iar în studio au mai lucrat Phil

Felt (bas), Steve Missal (tobe). Din acest moment își folosește numele la noile albume. Revizînd la anii de debut trebuie completată imaginea cu apariția din 1976 la Roxy Club din Londra (cu John Towe la tobe, Tony James și Bob „Derwood” Andrews la chitări), urmată în 1978 de „Generation X”, produs de Martin Rushent. Discul următor, „Valley Of The Dolls” din 1979, a fost produs de Ian Hunter (ex Moti The Hoople), conținînd piesa „King Rocker” (locul 11). Sub numele de Gen X a ieșit în 1981 „Kiss Me Deadly”, la care au colaborat Terry Chimes (fost baterist la Clash), John McGeoch (de la Magazine), Steve Jones (Sex Pistols) și James Stephenson (Chelsea). „Dancing With Myself” remixat a avut o priză bună și la publicul american. Celelalte L.P.-uri: Billy Idol (1982), Rebel Yell (1984), Vital Idol (1985), Whiplash Smile (1986), Charmed Life (1990). Numele lui real este William Broad și s-a născut la 30 noiembrie 1955 în Anglia. Recentele sale accidente și aventuri juridice le-am semnalat ca știri. Dintre numeroasele apariții TV cea mai importantă pare să rămînă prima participare a unei trupe punk (e vorba de Generation X) la celebrul show „Top Of The Pops”. Pentru moment sper să fii mulțumit.

ANDREI PARTOS

Textul scrisorii din Japonia din nr. 19/66

Dacă vreți să aveți prieteni în Japonia, vă rog să scrieți, în engleză, Clubului prietenilor din Japonia, trecîndu-vă numele, vîrstă, sexul, adresa, hobby-urile și muzicianul preferat. Fiți alături de noi! Pentru cereri de grup sau de clasă, vă rugăm să expediati lista componentilor, dactilografiată sau redactată cu litere de tipar, precum și vîrstele tuturor elevilor sau studenților.

OANA (str. Furnicului nr. 3, bl. 59, sc. B, et. 1, ap. 66, sect. 6, București): „Am 16 ani și iubesc muzica rock și heavy metal. Îmi plac, de asemenea, călătoriile, distracțiile, teatrul și filmul. Vreau să devin de rockeri adevărați, dar nu cunosc prea bine stilul; îmi lipsește un profesor (n-am preferințe în ce privește sexul), cineva care să mă învețe să mă port și să trăiesc ca un rocker „original”. Prefer: Iron Maiden, Metallica. Ascult cu plăcere și Scorpions, Skid Row, Krypton, Compact, Alice Cooper, Jon Bon Jovi. Am uitat să mă descriu: satenă, ochi albaștri, „Săgetător”. **ANGEL OF RAP** (Bd. Traian nr. 88, bl. H 6, sc. A, et. 8, ap. 33, Piața Neamț, jud. Neamț, cod 5600): „Cei care cred că știu ce înseamnă rap-ul, cei care înțeleg muzica lui Hammer, cei care se cred a fi cu adevărat raperi îmi pot scrie la adresa menționată. Corespondînd cu un fan al formațiilor: Snap, Marky Mark, Vanilla Ice, K.L.F., C & C Music Factory, Dr. Alban, Color Me Badd, Salt 'N' Pepa și, bineînțeles, Hammer, vă veți da seama că rap-ul pentru mine este mai presus de orice”. **MIRELA URUCU** (str. Alea Muncii nr. 1, bl. FB 14, sc. C, ap. 1, Slatina, jud. Olt, cod 0500): „Îmi place rock-ul. E normal la cei 16 ani ai mei. Nu mă consider însă o adevărată rockerită, dar aș vrea să devin. În Slatina nu prea sînt indivizi cărora să le placă rock-ul. Tot timpul sînt înconjurată de rap-eri și depeche-eri, care mă iau peste picior, spunîndu-mi că muzica mea preferată nu-i decît un zgomot și atîta tot. Eu știu și sînt sigură că nu-i așa. Vă rog din suflet să mă ajutați să scap de acești „dușmani” al rock-ului. Pot să-mi scrie rockeri și rockerițele cele mai trîsnite, fani Metallica, Skid Row, Guns N' Roses, Alice Cooper, Monowar, Nirvana. Caut textele de pe albumele Metallica”. **VLADIMIR MEDREA** (str. Eroilor, bl. 27, sc. C, et. 2, ap. 39, Blaj, jud. Alba, cod 3175): „Fani Queen din toată țara, uniți-vă! Garantez răspuns oricărui fan Queen pentru că orice asemenea fan merită toată atenția îmi plac, de ce să ascund, și Pink Floyd, Beatles, AC/DC, Michael Jackson”. Îmi pare bine că am mai cîștigat un abonat. Sper să nu te dezamăgim! **RODICA BELU** (Cilîbia, jud. Buzău, cod 5183): „Am 20 de ani. În prezent, sînt șomeră. Am 1,65 m, ochi căprui. Îmi place rock-ul progresiv, dar nu resping nici celelalte

te genuri ale muzicii. Poate prin scrisorile voastre să mă îmi treacă de urît”. **ANA MILOS** (str. Căldărași nr. 14, Timișoara, cod 1900): „Schimb postere cu Bryan Adams, Prince, W. Houston, David Hasselhoff, Eros Ramazzotti, Martika, Die Simpson, Elsa și poze cu autograf ale cîntăreților și formațiilor Bryan Adams, Erasure, Prince, David Hasselhoff, Marky Mark, The Beatles pentru postere și poze cu N.K.O.T.B. Adresa este valabilă pentru toți fanii formației N.K.O.T.B.”. **CARMEN „COTABIȚA”** (str. Lămiile nr. 58, et. 1, ap. 3, sect. 4, București): „Aștept scrisori de la cei care-l adoră pe Gabriel Cotabiță”. **ALEXANDRA DEMETRIADE** (str. Căldărași, bl. D3, sc. C, ap. 8, Cartier Vîziru III, Brăila, cod 6100): „Aș dori să mă împrietenească cu toți fanii lui Gabriel Cotabiță!”. **CATALIA CRISTINA OROS** (Călier Constructo-

ani. Sînt fan Michael Jackson, dar îmi place foarte mult și de sora lui: Janet Jackson. Caut dansatori pentru o trupă. Amă-nunțe aflați doar dacă îmi scrieți. Cei interesați trebuie să fie fani Michael (sau Janet) și să aibă domiciliul stabil în București”. **ELENA CURTIU** (loc. Iazurile, comuna Valea Nucorilor, jud. Tulcea, cod 8821): „În schimbul unor fotografii, interviuri sau materiale cu și despre Angela Similea, ofer fotografiile cu Madonna, Alain Delon, Elvis, Sandra, George Michael, Gabriel Cotabiță, Dida Drăgan, Corina Chiriac, Gabriel Dorobanțu”. **OLIVIA ȘERBANESCU** (str. Veve-riței nr. 2, bl. 49C, ap. 120, sect. 2, București): „Fan Depêche Mode. Aștept scrisori de la ceilalți fani. Garantez și răspuns”. **RADU G. TIBIL** (str. Cosău 457, loc. Budești, cod 4912, jud. Maramureș): „Aș vrea să obțin, cu ajutorul vostru, cît mai mul-

de informații, texte, date despre diferite formații ale genului. Ofer textele albumelor Metallica „91”, „And Justice For All”, și al pieselor „Beathery”, „Master Of Puppets”, „Welcome Home” (King Diamond). Caut textele de pe albumele „Killer” și „Ride The Lightning”. Ofer poster cu Simply Red”. **ADRIAN GLADUNEA** (str. Elev Ștefănescu Ștefan nr. 6, bl. 463, ap. 45, sect. 2, București, cod 73332): „Cei care iubesc muzica de orice gen și doresc un prieten, pot să-mi scrie. Nu vor regreta!”. **ANNA CARLUCCI**, Fan Club Toto Cutugno (str. C-tin Brîncoveanu, nr. 62, Rm. Sărat, jud. Buzău, cod 5250): „Am 16 ani. Mă adresez fetelor și băieților care-l au ca idol pe cantautorul italian Toto Cutugno. Dau fotografiile, postere, informații, adrese ale altor interpreți, în schimbul unor fotografii, postere, albume și orice fel de alte materiale” cu

mă și sune la numărul: 991/14717”. Adresele Fan-Cluburilor Quincy Jones și Tevin Campbell le vei găsi într-unul din numerele viitoare ale revistei. Adresele Fan-Cluburilor Phil Collins și Skid Row au fost publicate deja în numerele 46 și, respectiv, 17. Avînd în vedere că s-ar putea ca prietenii tăi să nu dețină numerele respective, le mai scriem o dată: Phil Collins — c/o Hit & Run Music, 81-83, Walton Street, London SW6 2 BH England; Skid Row — P.O. Box 67456, Los Angeles, CA 90067. Multumim pentru informația despre comedia muzicală. Nu cred că va fi posibil să păstrăm secretul, pentru că informația apare și în reviste străine. Multumim și pentru Fan-Cluburile trimise. O parte dintre ele le-am publicat, restul își așteaptă rîndul. **ȘTEFAN BUTA** (str. Rozelor nr. 15, bl. C13, sc. A, ap. 9, Mangalia, jud. Constanța): „Fîind un rap-er înrîit, admirator al formațiilor Snap, C & O Music Factory, Vanilla Ice, Hammer, The KLF, Marky Mark And The Funky Bunch, The Simpsons, aș dori să corespundez cu o rap-eriță care să aibă cam aceleași preferințe muzicale cu ale mele. Poate să-mi pună în plic și o fotografie. Aștept cu nerăbdare prima scrisoare. Eu am 17 ani, 1,75 m, ochi căprui, păr saten și sînt „Rac”. **FLORENTINA IULIANA BRATU** (str. Pescarilor nr. 27, bl. M4, sc. A, et. 3, ap. 10, Oitenița, jud. Călărași, cod 8350): „Sînt o brunetă cu ochi căprui, am 16 ani și îmi place foarte mult formația Depêche Mode. Aștept cu plăcere scrisori de la fanii acestei formații”. **CLAUDIA BADEA** (str. Unirii nr. 114, bl. U3, sc. F, et. 4, ap. 18, Constanța, cod 8700): „Am 17 ani și sînt elevă în clasa a XI-a la liceul „Decabal” din Constanța. Formația mea preferată este Depêche Mode. Sper ca prin intermediul acestei rubrici să intru în legătură cu cît mai mulți depeche-eri”. **PETRE LUCIAN DULBACA** (str. Bahluiului nr. 4, bl. 144, sc. B, ap. 30, et. 2, Ploiești, jud. Prahova, cod 2000): „Am 16 ani, păr blond, ochi verzi și sînt născut în zodia „Săgetător”. Vreau să-mi fac prieteni și prietene în toată țara. Condiția este să le placă la fel de mult ca și mie formația Depêche Mode”.

ORLANDA DELADI

INTERMEDIEM PRIETENII

rilor, bl. 2, sc. C, ap. 42, Sighețu Marmăției, jud. Maramureș, cod 4925): „Un apel pentru cei care dețin textele pieselor „Give It To Me”, „Black Or White”, „Billie Jean” — Michael Jackson, „Here We Waiting For You” — Richard Marx, „Don't Cry” — Guns N' Roses. Sper să fie receptat și să primesc textele”. **MARIANA PROCOP** (str. 1848, nr. 10, bl. 18, sc. C, ap. 9, Tulcea, cod 8800): „Caut cu disperare fotografiile cu Aurelian Temişan și Jason Donovan. Nu mă faceți să aștept prea mult!”. **DAN** (str. Fundătura Hărnanului nr. 12, Șc. Profesională nr. 7, cămin 7, nivel 4, cam. 405, Brașov Triaj, cod 2200): „Sînt un heavy-metalist de 17 ani și doresc să fac cunoștință cu o metalistă dragută, de preferință din Brașov”. **DANIELA ȘERBAN** (str. Alinașii Mare, nr. 9, bl. B 9, et. 2, ap. 55, sect. 4, București, cod 75372): „Am 17

te informații și albume ale formației The Jungle Brothers. Preț negociabil”. **ALEXANDRU NICULIN** (str. Tîncani nr. 2, ap. 64, cod 77349, București): „Am 14 ani și jumătate, sînt născut în zodia „Vărsător”. Doresc informații despre Queen, Iris, Compact, Vanilla Ice, Prince, Jim Morrison. Cumpăr postere cu oricare dintre ei. Răspuns garantat”. **CORINA IACOB** (Intrarea Odobești nr. 10, bl. V 7, ap. 10, sect. 3, București, cod 74578): „Am 16 ani. Mă înscriu în zodia „Peștilor”. Formația mea preferată este Pet Shop Boys. Deoarece nu dețin prea multe date despre ei, îi rog pe cei mai înfocați fani să-mi scrie. Aștept! Merți!”. **JEAN-LORIN ȘTERIAN** (Bd. Mamaia nr. 68, bl. B 14, ap. 76, Constanța, cod 8700): „Am 17 ani. Sînt metalist. Doresc corespondență cu metalisti sau metaliste pentru a face schimb

Toto”. **CHRISTY** (str. Ștrandului, bl. 23, sc. B, ap. 14, Sibiu, cod 2400): „19 ani. „Săgetător”. Doresc să am cît mai multe date (decupaje, poze, texte, afișe cu Paula Abdul și The KLF. Ofer aceleași lucruri, dar cu Michael Jackson, N.K.O.T.B., George Michael, Jason Donovan, Marky Mark Snap, Vanilla Ice, Hammer, A-Ha, Pet Shop Boys, Depêche Mode, Madonna, David Hasselhoff, Sandra, Richard Marx, Scorpions, Queen, Europe, Bryan Adams, Guns N' Roses, Kevin Costner, Richard Griego și mulți alții. Aștept ca cei interesați să mă contacteze la adresa sus menționată”. **DIANA BEJAN** (str. Seleușului nr. 38 A, bl. T 1, sc. A, ap. 1, Oradea, jud. Bihor, cod 3700): „Am 16 ani. Cei care-l iubesc cu adevărat pe Michael Jackson — „The Best” — îi rog să-mi scrie de urgență. Pentru cei care dețin telefon pot să

BEATLES

legendă și adevăr

În aceeași perioadă Cilla Black l-a informat că părăsește NEMS. În vreme ce pe Beatles nu îi afecta prea mult starea de incapacitate de muncă a lui Brian, pentru Cilla, care avea nevoie de cariera ei, indiferența lui Brian era de netolerat. Brian făcuse un ultim efort de a o face să se răzgîndească și îi invitase pe ea și pe Bobby la o masă în Chapel Street. Pregătirile au fost foarte pretentioase, iar Brian destul de nervos. Nu s-a pomenit nici un cuvînt despre plecarea Cillei de la NEMS. „Există doar cîni oameni pe lume pe care îi iubesc. Aceștia sînt Beatles și tu, Cilla. Te rog nu mă părăsi”, i-a declarat în șoaptă cu lacrimi în ochi Brian.

A doua zi Brian a aranjat o întâlnire la BBC pentru o nouă serie de programe TV cu Cilla protagonistă. „Cilla Black Show” făcuse senzație, fiind unul dintre cele mai populare show-uri de varietăți din istoria televiziunii britanice, iar cîțiva ani la rînd a primit premiul pentru personalitatea anului la TV.

Dar lui Brian părea că pămîntul îi fuge de sub picioare. În iulie murise tatăl său, iar el s-a dus la

Liverpool pentru a fi alături de Queenie, care era foarte afectată. După înmormîntare Brian i-a propus mamei sale să se mute la Londra pentru a fi aproape. Amîndoi aveau nevoie unul de celălalt, dar Brian era cel mai neajutorat.

De pe 14 august Queenie a venit în vizită la Brian și imediat a survenit o schimbare în viața lui. Mama îl trecea în fiecare dimineață, se dușea, se îmbrăca și lua micul dejun împreună, discutînd planurile pe ziua respectivă. Se ducea la birou zilnic și lucra ordonat. Seara mergeau la teatru sau la restaurant. Mai lua, cu discreție, barbiturice, dar acestea păreau a nu-l influența. Devenise alt om, iar prietenii lui au răsuflat ușurați. Cilla Black și Bobby Willis au fost foarte impresionați că Brian îi aștepta în gară cînd s-au întors de la Liverpool. A asigurat-o de dragostea lui și i-a spus că aranjase să participe la Euroviziune, lucru care nu a încîntat-o pentru că ediția din anul precedent fusese cîștigată de o englezoaică, deci nu ar fi avut nici o șansă. Brian își susținea punctul de vedere, iar după ce s-au despărțit Cilla și Bobby erau convinși că trebuiau să pună capăt contractului de impresariere.

Într-o seară caldă de august, cînd Brian și Queenie plecau de la Teatrul Saville, fotografiile l-au asaltat cu blitzurile lor. „Cînd am să văd și eu pozele?”, a întrebat Queenie. „Cînd o să dau faliment sau cînd voi fi mort”, a răspuns Brian. Queenie a plecat de la Londra pe 24 august.

În timp ce Queenie se afla în trenul care o ducea la Liverpool, John, Paul și George se îndreptau spre Hilton Hotel din Park Lane pentru a participa la conferința lui Maharishi Mahesh Yogi. Pattie Harrison fusese cea care le înoculase microbul meditației transcendente ca modalitate de „plutire”. Deși George devenise adeptul muzicii și mișcărilor in-

PAUL, 1979

diane, aspectele religioase și de cultură îi rămîneau străine. Pattie se autoinstruise în materie de misticism și meditație transcendentală din cărți și l-a surprins pe George cu decizia sa de a se înrola în Mișcarea de Regenerare Spirituală. Se ducea săptămînal la aceste întruniri fără el. Cînd i-a mărturisit că fusese „îndoctrînată” și i se dăduse o „mantra” — cuvînt secret pentru incantări — George s-a simțit părăsit. „Ce fel de chestie este asta care te obligă să ai secrete față de prieteni?” Afîind de venirea lui Maharishi a făcut tot ce a putut să-l convingă pe băleți să meargă. Alex, care îl ascultase conferințînd cu ani în urmă la Universitatea din Atena a ajutat-o să reușească. Deci Paul, Jane Asher, fratele ei Michael, George și Pattie, și sora ei Jenny erau prezenți. Ringo nu se alăturase grupului pentru că se născuse al doilea fiu al său, Jason, și se dusesese la spital.

Traducere și adaptare
GABRIELA SEICARU

MICHAEL JACKSON

În timpul înregistrării albumului „Thriller”, Michael a urmat un program special. Mergea în fiecare zi la ora 8:30 la un profesor de canto și sosea la studio la amiază, gata să cînte. Michael, spun cel prezenți în studio, a înregistrat partitura vocală pentru „Billie

Jean” într-o singură repriză. O performanță deosebită. „Billie Jean”, „Beat It” și „Wanna Be Startin' Something”, formează o trilogie asupra căreia se revine mereu. Billie Jean? O femeie care minte. Ea îl tulbură pe Michael, implicîndu-l într-un proces de paternitate. În „Wanna Be Startin' Something” întreaga lume îl agasează pe eroul nos-

tru. Îl utilizează, îl tiranizează, îl încorsetează... Frica față de lumea înconjurătoare e evidentă. În sfîrșit, în „Beat It”, războiul găștilor e evocat. Într-un fel de „West Side Story” modern, furiș contra heavy-metal, sau eternul slogan „cară-te, nu ești din acest cartier”.

„Thriller” nu e însă superb doar grație acestor trei piese. În egală măsură el e colorat de duetul Michael Jackson-Paul McCartney („The Girl Is Mine”), de virulentul „Pretty Young Things” (compus de James Ingram, unul din protejații lui Quincy Jones), de fragilul „Human Nature”, o cascadă de emoții cristaline... Piesa care dă titlul albumului (compusă de Rod Temperton), remarcabilă, e marcată puternic de efecte speciale, înregistrate în sistemul dolby stereo și mixate apoi digital. „Thriller” e rezultatul creativității mai multor artiști ce atinseseră perfecțiunea artei și care au

decis să se amuze. O serie de artificii sonore, extrase parcă din filmele de groază, se revărsă în timpanele ascultătorului. Filmul cu același nume va „soca” mii de spectatori. Vincent Price, cunoscutul autor de filme horror de mare succes (de la „Marele Justiciar” la „Îngrozitorul doctor Phibes”), nu e la prima încercare de acest gen. El a colaborat în trecut cu un „oarecare” Alice Cooper pentru filmul „Welcome To My Nightmare”. Cu „Thriller” Michael Jackson a convins însă întreaga planetă.

În 1984, Quincy Jones evalua la exact o sută de persoane pe responsabilii succesului „Thriller”: ingineri de sunet, muzicieni, compozitori, asistenții lui Michael. Aceasta era „distribuția” albumului „Thriller”, la care se adaugă Steve Barron și Bob Giraldi, autorii videoclipurilor „Billie Jean” și „Beat It”.

Steve Barron este prototipul tinărului britanic născut pentru film. Blond, discret, agreabil și nebul după muzică, el a realizat nenumărate reclame publicitare. Steve nu-și aduce aminte cu multă plăcere de filmările pentru „Billie Jean”. La terminarea montajului, Michael a considerat videoclipul complet ratat și a fost chiar pe punctul de a anula comanda pentru „Beat It”, care îi fusese incredintată lui Bob Giraldi. În

ciuda aprecierii făcute de Michael, Steve Barron va fi considerat de-a lungul anilor omul în urma cărui a rămas unul dintre cele mai falimoase videoclipuri din toate timpurile. Michael apare ca o victimă. E urmărit de un detectiv particular care încearcă să adune probe împotriva lui. Michael lasă impresia unui tip „special”. Asemenea regelui antic Midas, Michael are puterea de a transforma în aur tot ce atinge. Astfel, aparatele de fotografiat se pun în mișcare cînd Michael trece prin fața unui magazin de specialitate și o simplă monedă aruncată unui cersetor îl transformă pe acesta în print.

Steve Barron își amintește: „Pentru secvența cînd Michael dansează pe dalele de trotuar, noi puseseam la punct un circuit electronic, astfel încît dalele să se aprindă în concordanță cu coregrafia care fusese stabilită. În momentul filmării, circuitul s-a derulat, neaprinzîndu-se în ordinea stabilită. În acel moment, Michael a improvizat un dans fantastic, surprinzînd întreaga echipă prin profesionalismul său”.

Traducere și adaptare
COSTIN MANOLIU
NELU CONSTANTINESCU

— Va urma —

JUST GOOD FRIENDS

by Terry Bretten și Graham Lyle

(STEVIE):
Na na na — na na na na nah!

(MICHAEL):
Hoo! Hoo!
Dancin' Hee!
Doggone lover!

(STEVIE):
C' mon boy!

(MICHAEL):
I watched you on the floor

Cheek to cheek
She's getting to you

You didn't see her eyes on me, no

She looked right through you

(Before you make)

Before you make

(A big mistake)

Remember
That looks can fool you baby, hee!

There's something I would sure appreciate

(If you can keep a secret)

Baby loves me

But she never shows she cares

(No, you won't see her kiss and hug me)

Baby loves me

No! she acts like I'm not there

(That doesn't mean she doesn't love me-ooo!)

If they ask her

Tell'em that we're just good friends

Oah! Chika-chika-chika-chika-AH!

Ooh!
(Do it, do-do-do-doo...)

Hee! Aaow!

Just good friends!...

(STEVIE):

You better take advice

Never trust first impressions

I tried to hide this affair

From their suspicions

So even if she's asking you to stay

You better know where you stand

(You better know where you stand)

(Baby loves me)

Thought she never shows she cares

(No, you won't see her kiss and hug me)

My baby loves me

Though she acts like I'm not there

(That doesn't mean she doesn't love me, ooo!)

Now if they ask you

Just tell'em that we're just good friends

Yes... just good friends

(Just good friends)

Doo-do-do-do...

(Doo-do-do-do...)

Just good friends

(MICHAEL):
Listen up, hee... we've got problem here.

(STEVIE):

BUCUREȘTI '92

Festivalul București '92, ca orice manifestare de amploare, a dat naștere unei serii întregi de controverse. Unora le-a plăcut, altora, nu. S-au îngropat și dezgropat subiecte, motivații, fapte. S-a mușcat în stînga și în dreapta (cel mai des), s-a lăudat (mai puțin), s-au exprimat păreri pro și contra. Eu rămân însă la părerea că acest eveniment a fost, oricum, o performanță. Și asta pornind de la faptul că domnul Paul van Germent, unul dintre impresarii vedetelor, a declarat că o manifestare de o asemenea amploare (dec

realizată cu astfel de cheltuieli) nu ar fi fost posibilă în Olanda. Și acolo există un festival anual de creație, dar care durează doar o zi. Iar faptul că publicul român i se dă ocazia să participe la spectacolele live ale unor vedete pe care nu le vedem decît în transmisiile de pe Super Channel sau MTV, nu poate da decît o notă bună organizatorilor.

Nu voi comenta concursurile, pentru că de asta s-au ocupat destui ziariști pînă acum. Voi încerca numai să prezint cîteva date, cred eu, inedite, obținute în culise.

Un subiect controversat

ZIUA ÎNTÎI

L-AM PRINS
PE BOY GEORGE

Atmosfera de intangibilitate, amina și pînă la urmă anularea celor două conferințe de presă cu Boy George au lăsat o impresie destul de neplăcută. Se părea că Jesus Loves You este o expresie valabilă doar pentru el, nu și pentru noi, bieți ziariști în căutare de subiecte inedite.

Iată însă că încăpăținarea unui bun prieten al P.R. & S. și al meu, Gabriel „Gurită” Nicolău (solistul formației Krypton) m-a

ture Club am cîntat numai în locurile unde ieșeau bani: America, Japonia, Germania. N-am fost în nici un loc exotic interesant. Acum am ocazia să văd lucruri diferite și e frumos.

Am fost totuși dezamăgit și la un moment dat hotărîm să nu cîntăm și puteam s-o facem legal, pentru că nu ni s-a asigurat echipamentul. Dar mi-am închipuit că vor fi probleme. M-am gîndit că dacă am venit și n-o să cînt, lumea o să creadă că eu sînt un individ rău.

Rep.: Ce părere ai despre public?

B.G.: Erau greșit așezați. Cei bogați în față, care n-au prea

B.G.: Orice. Muzică bună și adevărată. Dacă crezi în ceea ce faci, asta-i cel mai important și se simte. Ascultă multă muzică. Dar nu-mi place MTV. Acolo totul se reduce la bani, reclamă. Totul e controlat. Încearcă să-ți bage pe gît ce vor ei.

Rep.: Îți mulțumim foarte mult. A fost o plăcere să stăm de vorbă.

B.G.: Și pentru mine.

ZIUA A DOUA

PUIUL FIERT ȘI ICRELE NEGRE...

M-am prezentat la sală convinsă fiind că nimic nu mă va putea împiedica să-l iau un interviu și la Tony Jackson. Nu luasem în calcul posibilitatea neprezentării ei. Astfel că surpriza a fost destul de mare. Povestea cu accidentul de mașină a fost interpretată în fel și chip, dar, în orice caz, eforturile pentru a o aduce la București au fost destul de mari. Am aflat chiar că transportul ei de simfonia dimineața a costat 15.000 \$.

Deși aceste lucruri nu s-au înfăptuit în ziua a doua, le amintesc acum, pentru că aici le-am fi fost locul.

Oricum, am fost norocoși, pentru că cei care o cunosc mai bine au fost mirați de politețea pe care purtătoarea celebrului nume a afișat-o la Sala Palatului. Dacă ar fi fost în toare ceva mai proaste ar fi putut pleca așa cum a venit dacă, de exemplu, nu i-ar fi plăcut cum arată cabina ei personală... Deși pe oriunde am încercat să obțin informații despre ea am primit doar strîmbături din nas, am învățat totuși cit de mult contează să porți UN NUME.

ZIUA A TREIA

S-AU CUNOSCUȚ ÎN AEROPORT

Bonnie Tyler. O doamnă simpatică. O doamnă simpatică, dragută, cam în pragul finalului de carieră, cu tablete și cumînți, astfel că a urcat în cameră la 5 minute după ce reușeam să ajung în preajma ei. Am reușit să stau de vorbă cu chitaristul ei, Keith A. Tack. Am aflat că este fratele bateristului din formația și că mari reperiții pentru acest spectacol n-au prea făcut. De ce? „Eu am cîntat cu Bonnie cu mulți ani în urmă și ne cunoaștem foarte bine. De aceea m-a și sunat pe mine pentru acest concert, pen-

tru că nu ne trebuie foarte multe cuvinte pentru a ne înțelege. Iar pe Nath (clăpăruș și saxofonistul trupei) l-am cunoscut pe aeroport”.

L-am întrebat despre preferințele lor muzicale. Keith mi-a spus că formația lui preferată este Extreme. Iar Nath mi-a dezvăluit faptul că el este înclinat spre muzica rave și în general către genurile de muzică necomerciale. „Aia este muzică adevărată, nu tot comerțul ăsta fără sare și piper”.

ZIUA A PATRA

LA PETRECERE CU SIDNEY

Ocazie să-l vedem în carne și oase pe Sidney Youngblood, cel care a ținut să sublinieze, în cadrul discuției pe care am avut-o că: „Nu sînt o vedetă, sînt un om ca toți ceilalți”.

Rep.: Și nu-ți place să dai interviuri?

S.Y.: Nu-i vorba de asta, numai că nu poți să-ți mulțumesci pe toți.

De fapt că este un om obisnuit am putut să-mi dau seama din feiul în care a stat de vor-

șansa să se afle în incinta barului.

Un om vesel și totuși trist: „Deși sînt un om ca toți oamenii viața aceasta de cîntăreț are și părțile ei rele. Îmi ocupă foarte mult timp și — chiar dacă nimeni n-o să mă creadă — sînt foarte singur. Am 32 de ani și nu am nici o prietenă. Am fost căsătorit dar soția mea — mi-a spus — Muzica ta mă înnebunește! Pleacă! — și am plecat”.

Era foarte încîntat de atmosfera din sală și de faptul că publicul a cîntat împreună cu el. „Sînt obișnuit cu astfel de lucruri, dar aici nu mă așteptam”.

Intr-un tirziu, spre dimineață, Sidney s-a retras în camera sa, scuzîndu-se că are avion la 8, iar a doua zi urma să aibă un alt concert.

ULTIMA SEARĂ

Am încheiat festivalul cu recitalul celor de la Technotronic. Obosă să mă strecoar printre regulile stricte de securitate ale perechii de impresari Paul van Germent și Vasile Papazov a pînă pe că renunțasem la o discuție cu membrii formației invitate. La un moment dat i-am

GEFF HARRISON și GABRIEL COTABIȚĂ (un duet netelevizat)

condus în holul Hotelului Intercontinental unde am reușit să stau de vorbă cu „intangibilul” George O’Dowd care s-a dovedit a fi o persoană extrem de plăcută și politicoasă.

Rep.: Iată că totuși am reușit să ajung pînă la tine.

Boy George: A fost chiar altfel de greu?

Rep.: Destul. Dar acum, te rog să-mi spui care sînt probleme tale despre spectacol.

Boy George: Este revoltător că n-am putut beneficia de un PA adecvat. Din cauza asta doi oameni de-al mei n-au putut cînta.

Rep.: A fost totuși un spectacol bun. Cum ți s-a părut ție aici?

B.G.: Bucureștii pare să fie un oraș foarte frumos. Totul e foarte frumos. Nu știu nimic despre România, dar pare o țară liniștită. Mă așteptam să se simtă mult cu Rusia.

Rep.: Ai fost în Rusia?

B.G.: Da. Am fost acolo și o săptămână și anul acesta în iulie. Și eram aproape convins că și aici este la fel. În anumite privințe ești ca în Rusia, dar în altele, nu. Oamenii par mult mai relaxați aici. Nu există tensiunea de acolo.

Rep.: Care a fost primul tău gînd cînd ți s-a propus să vii în România?

B.G.: Am spus „Da, sigur”. De cînd m-am despărțit de Culture Club am dat spectacole în locuri foarte interesante, Turcia, Rusia. În perioada Cul-

reacționat și cei săraci în spațiu, care au făcut un adevărat show. Ar fi trebuit să fie invers.

Rep.: Nu au putut veni în față, probabil din motive de securitate.

B.G.: Se pare că totuși aici trebuie să fie foarte exact, securizat.

Rep.: Ai avut vreodată probleme cu fanii?

B.G.: Cîteodată. Dar nu probleme grave. În general, n-am înfîlțit decît oameni draguți. Și nici voi nu păreți foarte periculoși. Dar nu poți să știi niciodată.

Rep.: De ce n-ai cîntat „Bow Down Mister”?

B.G.: Pentru că știu că aici nu există mișcarea Haare Khrishna. Și apoi, ar fi trebuit să avem condiții tehnice, trebuia să existe corul... Poate că în curînd această mișcare va apărea și aici. În Rusia e foarte mare. În iulie voi da acolo un concert pentru a-l hrăni pe oameni.

Rep.: Un fel de aid-concert?

B.G.: De fapt mișcarea Haare Khrishna este o religie de binefacere, în care oamenii se ajută între ei și dansează foarte mult.

B.G.: Ce-ți place să mînci cel mai mult?

B.G.: Eu sînt vegetarian. Aici mi-a fost foarte greu. Tot timpul am primit carne la masă. Dar nu m-am lăsat ispitit și am mîncat doar vegetale.

Rep.: Și ce fel de muzică ascultă?

Local III — interpretare. BARRY OWEN (Irlanda)

bă cu mine și cu toți cei care ne-am aflat în jurul aceleiași mese (rotunde) din Night-Club-ul Hotelului Intercontinental. A glumit, a ris, a cîntat (cu noi în cor și apoi pe ring în compania Gretei Pope și a formației Cromatic), a dansat și s-a purtat în general așa cum ne purtăm noi toți la o petrecere. Pentru că seara aceea a fost o petrecere nu numai pentru noi, ci și pentru toți cei care au avut

fost însă prezentată solistului, Einstein... dar înainte de a-i putea spune cine sînt și ce vreau el mi-a spus: „Ce bine că am terminat cu interviurile!”. Sto-pindu-mi fraza la mijlocul drumului l-am întrebat de ce — „N-am nimic cu ei, dar sînt așa de puțin inventivi, toți întreabă același lucru”.

Rep.: — Dacă o ziariști ar veni la tine, ce ți-ai dori să te întrebe?

E. — Ce mi-aș dori cel mai mult acum.

Rep.: — Și ce i-ai răspunde?

E. — Un masaj. Am avut o zi îngrozitor de grea. În acest moment discuția noastră a fost întreruptă de recitalul ad-hoc susținut de Elena Cirstea împreună cu Greta Pope care l-a făcut pe Einstein să arboreze o mină visătoare și să declare (nu știa el cui...)

— N-ai să crezi, dar asta-i adevărata muzică ce-mi place. Blues și soul, asta-i adevărata artă.

...după care m-a părăsit, scuzîndu-se că oboseala îl obligă să se retragă. Poate și puțin dezamăgit de faptul că nici o ziariști n-au lăsat întrebare „Ce ți-ai dori mai mult acum?”.

SORRY, GEORGE!

Cineva ne-a făcut-o. Deși colega noastră a ajuns la Roy George, n-a îndrăznit să-i ofere exemplarul de acum două săptămîni al revistei pentru că textul melodiei pe care n-a cîntat-o domnul O’Dowd era greșit intitulată. Corect era „Bow Down Mister”. Astfel, o uriașă ocazie de a face o confruntare cu versurile originale s-a ratat. Au mai fost miei scîpări și-n numărul trecut (Blood, Sweat & Tears nu mai activează așa că n-avem cui să-i cerem scuze) dar ne-am mai calmat vînzînd pe la alte case minuni de genul „Roland Vrsilappen” (în loc de Verstappen) sau „Johnny Eavuka” (a se citi Johnny Clegg & Savuka), sau „Othello” în loc de... Și nimeni nu dă erate. Vedeți că sîntem încă draguți și nu cităm sursa, dar după Ziua Copilului trecem la concret. Harakiri-Group va funcționa și în timpul sezonului estival.

#

JAZZ

TRIO STRING OF THE NEW YORK... LA SIBIU

În cadrul FESTIVALULUI INTERNAȚIONAL DE JAZZ — SIBIU '92, în cea de a doua gală, a concertat un trio din Statele Unite, avându-i în componență pe CHARLES BURNHAM — vioară, JAMES EMERY — chitară și MARK HELIAS — contrabas. Recitalul celor trei muzicieni americani, în exclusivitate acustic, s-a constituit într-o nouă experiență a organizatorilor în raport cu publicul, muzica acestora fiind mult mai interesantă, mai ridicată ca valoare decât ceea ce am putut urmări în ultimele ediții sibiene din partea patriei jazz-ului. Pentru cititorii paginii de jazz a P.R. & S-ului, oferim în cele ce urmează un interviu cu violonistul Charles Burnham și chitaristul James Emery.

CHARLES BURNHAM: Denumirea de jazz cameral mi se pare a fi o perfectă denumire a ceea ce cântăm noi, mai ales că nu folosim amplificatoare, doze electrice... astfel dată fiind natura celor trei instrumente, avem la bază un sunet extrem de rafinat, soft... semănăm oarecum cu formațiile clasice de tip cvartet de coarde sau ceva de genul asta. Nu folosim bateria pentru că ea localizează auditoriul, care privește doar în direcția asta. La tipul de muzică pe care o practicăm bateria nu este necesară. Cred că „CHAMBER JAZZ” este o bună definiție a ceea ce facem.

TRIO STRING OF NEW YORK — James Emery (chitară), Charles Burnham (vioară) și John Lindberg (contrabas), absent la Sibiu, înlocuit de Mark Helias

Reporter: Există vreo legătură în viziunea estetică pe care o aveți între sonoritățile de tip tradițional și cele contemporane?

C.B.: Toată muzica este bazată pe o astfel de continuare a tradiției în lava muzicală a momentului. Nu văd, cu alte cuvinte, nici o scindare între tradițional și contemporan. Este ca un curent de fluviu ce nu poate fi împărțit în două. Părțile sale, dacă există în mod diferit... mai liniștite sau mai dinamice fac parte totuși din același riu. Deci tradiționalul cu sound-ul contemporan merg împreună.

Rep.: Cântați mereu la vioară în sens acustic?

C.B.: Cu această formație cântăm mereu acustic. Dar în alte conjuncturi cânt și electric. Cânt cu o formație în stilul CHICAGO, unde practic blues la nivel sonor ridicat. Instrumentul electric este diferit din punctul de vedere al FEELING-ului, este mult deosebit de cel acustic. Dar instrumentul acustic este mult mai rezonant și din punct de vedere tehnic este mult mai dificil... simt că mă apropii mai mult de sufletul publicului cântând acustic.

La vioară electrică au cântat nume sonore ale jazz-ului, care se simțeau mai bine amplificați decât acustic. Eu cred că nu putem spune despre instrumentul acustic, în raport cu cel electric, că este mai uman... dar cu siguranță sunetul natural este mai intim... mai sensibil.

Rep.: Am ascultat în recitalul dvs. elemente din muzica lui Django Reinhardt, mă refer la violonistul formației lui Django, Stephane Grappelly, precum și sonorități moderne ca cele ale unor violoniști de avangardă Ornette Coleman. Imbrășișaji deopotrivă cele două ipostaze?

C.B.: Da, fără discuție. Stephane Grappelly este unul din favoriții mei în sens clasic, iar Ornette pentru muzica lui... este ca un părinte pentru mine. Deci îl iubesc pe amândoi. Django și Stephane au fost extrem de expresivi, reprezentau o reflecție a timpului lor, dar sînt perfect valabili și astăzi, dovadă discurile care se vînd. Același lucru se întîmplă cu Ornette, deci este ușor să-i iubești pe amândoi. Mă bucur că ai sesizat influențele lor în muzica mea.

JAMES EMERY: În general, nu-mi place să categorisesc muzica. Avem un foarte larg orizont stilistic. Nu căutăm să limităm ceea ce dorim a face. Jazz Cameral cred că este o descriere corectă a capacității instrumentale din grupul nostru.

Sîntem acustici, precum formațiile camerale, dar nu în sens european.

Cred că ne apropiem mai mult de grupul acustic de manieră americană. În New Orleans, orașul unde s-a născut jazz-ul, pe la începutul secolului sau pe la sfîrșitul celui trecut, exista o formație POPS FOSTER, structurată identic cu a noastră: vioară, bas și chitară. Cu această formație a cântat și Armstrong. Noi n-am știut multă vreme de acest lucru. Deci există un precedent foarte important. Publicul obișnuiește să mă întreb ce fel de muzică interpretăm, iar eu în general mă feresc să dau un răspuns. Prefer să spun, dacă nu se poate altfel, că este o muzică situată mai departe de categorisiri... nu cred că există vreo zonă stilistică în care să ne încadrăm. Dar ca termen îmi convine jazz cameral.

Rep.: Obișnuieți mereu să cântați la chitară acustică?

J.E.: Cu acest grup, mereu cînt astfel.

Rep.: Aveți și alte formule... electrice?

J.E.: Da, am grupul meu unde cînt la chitară electrică. Dar îmi convine mult mai mult instrumentul acustic pentru că este mult mai colorat ca sonoritate, mai dinamic, mai rafinat... găsesc o multitudine de sunete în lumea acustică decât în cea electrică.

Se destăinuie artiștii

BILLIE HOLIDAY: „Eu nu am senzația că aș cânta, deoarece îmi închipui mereu că suflu într-o trompetă. Încerc să improvizez ca Louis Armstrong, ca Lester Young sau ca oricare dintre muzicanții pe care îi admir. Ceea ce rezultă din asta depinde în cea mai mare măsură de felul cum simi un cîntec. Urăsc să cînt de pe note, pentru că îmi place să modific melodii după propriul meu gust. Iată toată arta mea”.

WHITNEY BALLIETT: „Duke Ellington a fost un om extraordinar, a trăit o viață plină și a cunoscut gloria pe care și-ar fi visat-o orice om al veacului nostru; universul său sonor, optimist și original, va rămîne cu noi atîta vreme cît va exista muzica însăși”.

JAMES P. JOHNSON: „Există oameni mici care au făcut muzică în trup, dar Fats era făcut numai din muzică, și știți cît de mare era”.

COUNT BASIE: „L-am văzut pe Fats Waller pentru prima oară într-o seară cînd m-am întors întîmplător la Lincoln Theatre din Harlem și-am auzit cum un tînăr cînta la orgă cu un „beat” (puls) nemaipomenit. Începînd din ziua aceea am devenit clientul casei. Nu-mi scăpa un sunet. Eram fascinat de felul în care manevra clapele și pedala fără nici un efort. El s-a obișnuit cu mine, ca și cum și eu aș face parte din show. Într-o zi m-a întrebat dacă știu să cînt la orgă. „Nu, am spus, dar mi-aș da și viața pentru a învăța”.

TONY SCOTT: „Pe vremea aceea muzicienii intrau în formațiile localurilor pentru a cînta de plăcere lor. Dacă, de exemplu, Ben Webster și Roy Eldridge aveau o orchestră într-un club, iar Erroll Garner cînta într-un local aflat peste drum, acesta se ducea la club și cînta împreună cu formația de acolo. Așa se întîmpla mereu. Domnea o atmosferă minunată, de prietenie. Într-un local, erai întrebare: Nu vrei să cînti? Dacă seoseai fără instrument, erai întrebare: Ce-i cu tine astăzi?”

Eu schimbam localul după fiecare jumătate de oră. Mă duceam de la clubul unde cînta Ben, la localul unde era Erroll, și pe urmă îl căutam pe Sid Catlett. Făceam turul tuturor localurilor și cîntam în fiecare”.

ERROLL GARNER: „Unele piese le cînt cu plăcere, pentru că îmi place melodia. De ce să poesc această melodie? Mulți muzicieni nu se mai înțeleg astăzi cu publicul lor. Ei uită că în fața lor au oameni. Și uită că și ei sînt oameni, nu imigranți artistici sau martiri”.

GENE KRUPA: „Benny Goodman a alcătuit o orchestră care făcea muzică pentru muzicieni, dar n-a făcut nimic ce ar fi putut depăși orizontul publicului. Oamenii aveau nevoie de timp, dar odată mesajul înțeles, l-au primit imediat și

l-au urmat. Dîndu-mi seama ce a realizat Benny pentru muzică, pentru jazz, pentru muzicieni și pentru mine, pot să spun cu toată inima „jos pălăria”.

ALBERT GOLDMAN: „Charlie „Bird” Parker era un Bela Bartok care a purificat esența viguroasă a muzicii populare, fără a pierde nimic din incisivitatea ei. El a lărgit orizonturile muzicienilor de jazz, făcîndu-i să aspire la lucruri mult mai înalte, decât vreodată în trecut. Dar chiar și în cele mai îndrăznețe incursiuni ale sale „marele Bird” rămăsese bine

PAUL DESMOND: „Atunci cînd Dave Brubeck cîntă bine, este un lucru deosebit de emoționant să-l ascuți în improvizările sale cu desăvîrsire libere; coexistă toate elementele esențiale ale jazzului, împreună cu complexitatea armonică a lui Milhaud și Bartok, forma arhitectonică a lui Bach și chiar solemnitatea lui; din cînd în cînd pînă și lirismul romantic al lui Rahmaninov”.

EROLL GARNER: „Sînt mulți muzicanți, incapabili să se facă înțeleși de public. Uită că ei cîntă pentru oameni. Ba uită pînă și aceea că ei înșiși

DAVE BRUBECK

Autograf oferit lui Bubi Avramescu din Brașov, ca ocazia Concertului din 6 noiembrie 1970, ținut la „Sala Palatului” din București

închis în limitele formei „temă cu variațiuni”.

DIZZY GILLESPIE despre Charlie Parker: „Idelle noastre erau gemene. Eram ca două degete de la aceeași mînă. E greu de spus ce venea din partea mea și ce venea din partea lui. Parcă avea în el o multime de motive muzicale pe care le putea alătura unor teme cunoscute. El cînta o temă iar în partea mediană introducea un cîntec dintr-o altă lucrare. Acesta era unul din marile lui haruri. Există între noi un liant spiritual care provenea din identitatea concepțiilor noastre muzicale”.

sînt oameni, nu sînt m profeti ai artei sau marile ai muzicii. Artistul adevărat nu poate să păstreze pentru sine ceea ce creează, fie că e vorba de pictori, de poeți sau muzicieni; el trebuie să comunice totul anturajului și să se facă înțeles de el. Nici jazzul nu constituie o excepție”.

PETRE POPESCU: „Interpreții de jazz sînt magicieni cîerșetori care au străbătut America, punînd-și pămîntul în cîntec, încercînd să le trimită cît mai sus, lui Dumnezeu dacă se poate”.

Culese de
ALEXANDRU ȘIPA

DUKE ELLINGTON.

unul dintre marii muzicieni de jazz, originar din New Orleans

CANNES '92

Pe premianții de la Cannes '92 i-ați văzut pe micul ecran și ne dorim să fim mereu în „priza directă” cu astfel de festivități. Pe scurt cite ceva despre câștigători (din Premiere din lunie). ● **Palme D'or** a revenit peliculei **Les Meilleures Intentions** (regia Bille August, cu Pernilla August, August, cea mai bună interpretă a Festivalului, Samuel Fröler și Max Von Sydow). Acțiunea se petrece în 1909, când Suedia era paralizată de grevă generală. Scenariul semnat de Ingmar Bergman reprezintă o nouă pagină autobiografică din viața acestuia. ● Două premii și pentru **The Player**, în regia lui Robert Altman cu actorul premiat Tim Robbins, Whoopi Goldberg, Greta Sacchi, Peter Gallagher. Descrierea sistemului feroc

ROBERT ALTMAN

din Hollywood, unde un producător tale și spinzură scenariile ce i se oferă. Conflcte, implicarea bancherilor, tensiune și crimă în final. ● **Marele Premiu al Juriului** prezidat de Gérard Depardieu a fost acordat filmului italian **Il Ladro Di Bambini** (regia Gianni Amelio). În periferia orașului Milano, în ghettoul emigranților, o femeie își obligă fiica de 11 ani să se prostitueze. Un polițist are misiunea să escorteze fetița și fratele mai mic, Luciano, către o școală de reeducare de lângă Roma. Instituția îl refuză, iar călătoria polițistului și a celor doi copii continuă spre sudul țării. ● **„Une Vie Indépendante”** de Vitali Kanevski a primit Premiul Juriului. Valerka trăiește într-un oraș-puscaș din Extremul Orient. Putinele momente de tandrețe le trăiește alături de prima sa iubire, Valka. Regizorul rus a mai fost premiat în urmă cu 2 ani la Cannes (Cameo D'or). ● Un alt **Premiu al Juriului** a revenit regizorului Victor Erice pentru filmul **Le Songe De la Lumière**. Este al treilea film realizat în 20 de ani de regizorul spaniol. ● **Retour A Howards End** a beneficiat de o echipă de zile mari: Anthony Hopkins, Vanessa Redgrave, Emma Thompson și regizorul James Ivory. Un premiu s-a acordat al căruia de-a 45-a ediție le-a acordat. Este vorba de adaptarea unui roman de E.M. Forster.

„Când mi-a apărut albumul, anul trecut, toată lumea credea că eu eram o persoană înaltă, grasă, că aveam vreo 40 de ani și o chelie prominentă — adică prototipul artistului care cântă muzică melodică pe care o cântă și eu. După aparițiile la televiziune și în presă, cel puțin, acum, lumea știe cum arăt”. Doar după ce a chibzuit îndelung, Omar (subțire, în vârstă de 23 de ani și foarte dotat în ceea ce privește „podoaba câpilară”) a hotărât să profileze de a-

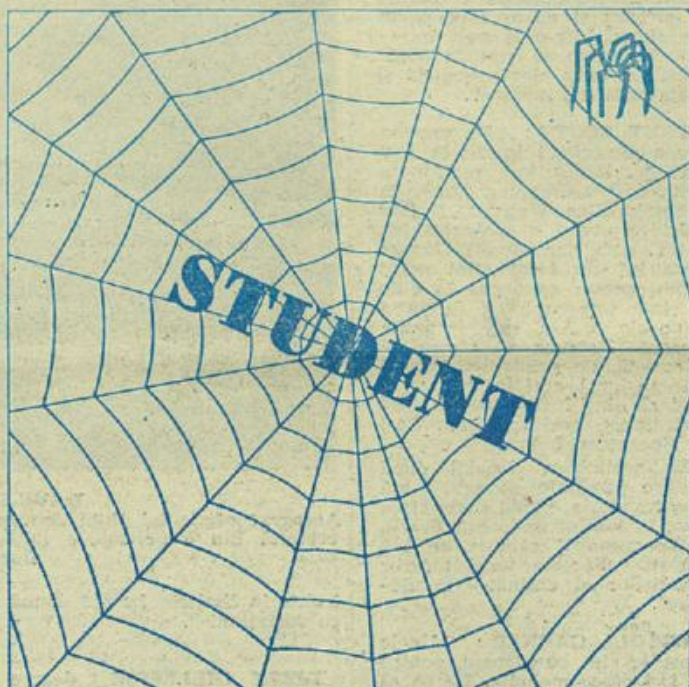
OMAR: „Cel puțin acum, lumea știe cine sînt”

vantajele oferite de semnarea unui contract cu o mare casă de discuri. Oricum, faptul că evită platitudinile obișnuite în legătură cu noua sa firmă, dezvoltându-și stilul, nu este surprinzător. Muzica lui era destul de evoluată înainte ca Phonogram să-i ofere un contract — primul lui disc pentru el a fost albumul „There's Nothing Like This”, același pe care l-a scos vara trecută. Cît despre faptul că la casa de discuri se simt ca într-o familie, fosta firmă cu care a lucrat („North London-based black indie Kongo”) era realment familie sa pentru că tatăl său era proprietarul acestei case de discuri. Într-adevăr, LP-ul din 1990 s-a vândut în 35.000 de exemplare și a fost timp de peste 2 luni cel mai bine vândut album „soul” din Marea Britanie, toate acestea fără să aibă pretenția că flirtează cu „categorii grea”. Doar după show-ul dat la Hammersmith, înainte de Crăciun, Omar și-a dat seama că s-ar putea să se fi subestimat. „Cînd a apărut albumul, firma de discuri a tatălui meu nu putea vinde la scară națională. Nu aveam rețeaua de distribuție pentru a vinde discul în a-

fara Londrei, presa sau personalul necesar pentru a organiza o mare campanie. Ne-am concentrat asupra revistelor de specialitate și a posturilor de radio (de exemplu Kiss FM, Chaise și Jazz FM — posturi modeste orientate pentru muzică neagră), ceea ce mi-a adus popularitate în comunitățile de negrii din Londra. Acest lucru îmi dădea un sentiment foarte plăcut pentru că oamenii cum-părau albumul pentru muzică și nu pentru cine știe ce alte artificii iar eu vroiam să cuceresc publicul. Apoi, cînd am văzut că cifrele de vânzare cresc mereu, cred că am simțit că nu mai este nevoie să merg nicăieri altundeva. Abia cînd am văzut publicul de la Hammersmith, de vîrste și rase diferite, am înțeles că albumul nu era suficient exploatat. De asemenea, știrea că era primul negru independent care vindea la Odeon a făcut pe unii să se intereseze de cifrele mele de vânzare și, deodată, ne-am trezit cu 6-7 companii care vroiau să facă afaceri cu noi”. El a optat pentru firma care i-a oferit cea mai mare libertate creatoare, Ca și potențialul

dovedit al albumului său, pedirul lui Omar este și el impresionant: la școala primară a învățat să cînte la tobe, pian, flaut, și chitară; cînd a depășit perioada pantalonilor scurți, a început să cînte la tobă, a făcut turnee cu The Kent Youth Orchestra; apoi a petrecut doi ani studiind muzica clasică la Manchester's Chetam's School Of Music și alți doi ani studiind jazz-ul la Guildhall. Omar glumește doar pe jumătate cînd afirmă că știe probabil mai multe despre muzică decît oricine aproape din orice casă de discuri. De oriunde. Și acum, Omar dorește să-și folosească poziția pentru a promulga în Marea Britanie muzica „soul”. „Se pare că tot ce doresc ca-sele de discuri este reluarea aceluiasi ritm al unor succese pe care le-am avut. Asta nu duce nicăieri. Eu vreau să reintroduc marile aranjamente. Cel mai bun lucru al succesului este că-ți oferă bugetul necesar pentru a încerca așa ceva”.

Traducere și adaptare după revista „Q”
ROXANA BADRALEXI

UN ZIAR ÎMPOTRIVA TUTUROR PĂIANJENILOR !

STIMATE DISCOFIL

Sacrificați cîteva minute pentru a răspunde la chestionarul de mai jos. În felul acesta ne ajutați să satisfacem din ce în ce mai bine așteptările dumneavoastră.

Marcați cu X căsuța care corespunde răspunsului dumneavoastră.

1. Ce vă împiedică să vă procurați discurile preferate?

- ☐ Nu se găsesc în magazine
☐ Nu vă sînt accesibile din cauza prețului
☐ Nu conțin muzica pe care o doriți
☐ Nu vă convine calitatea
☐ Alte cauze

2. Cîte discuri reușiți să cumpărați într-un an?

3. Care sînt mijloacele prin care vă puteți informa asupra noilor discuri editate?

- ☐ Televiziune
☐ Radio
☐ Presă
☐ Intrînd pur și simplu în magazine
☐ Alte mijloace:

4. Care este genul dumneavoastră preferat?

- ☐ Muzică cultă (simfonică, operă, cameră)
☐ Muzică ușoară (Pop, Rock, Folk)
☐ Muzică populară
☐ Literatură (Teatru, poezie, basme, povestiri)
5. Cum apreciați conținutul muzical?

- ☐ Foarte bun
☐ Bun
☐ Slab
☐ Nesatisfăcător

6. Cum apreciați calitatea tehnică a discurilor pe care le cumpărați?

- ☐ Foarte bună
☐ Bună
☐ Nesatisfăcătoare. Motivați pe scurt:

7. Dar a casetelor înregistrate?

- ☐ Foarte bună
☐ Bună
☐ Nesatisfăcătoare. Motivați pe scurt:

8. Cum apreciați prezentarea discurilor (grafica mapei, calitatea tiparului, informațiile asupra conținutului)?

- ☐ Mă mulțumesc
☐ Nu mă mulțumesc. Motivați pe scurt:

9. Relatați pe scurt ce repertoriu ați dori să găsiți pe discurile editate de casa noastră (gen, piese, interpreți etc.)

10. Muzica preferată ați dori să o găsiți pe:

- ☐ Discuri LP
☐ Casete
☐ Discuri compact

11. Ce alte recomandări ați dori să ne faceți pentru ca mulțumirea dumneavoastră să fie deplină?

NU VĂ CEREM SĂ SEMNAȚI ȘI NICI SĂ VĂ DEZVĂLUIȚI IDENTITATEA

INDICAȚI-NE NUMAI:

Vîrsta dumneavoastră

Profesia dumneavoastră

Venitul dumneavoastră lunar

Orașul în care locuiți

Expediați la
ELECTRECORD SA
Bd. Timișoara nr. 94
72708 București
sau la:
P.R. & S.
Str. Ministerului 2-4
sectorul 1 București

BRUCE SPRINGSTEEN - „Lucky Town”

Behind / Leap Of Faith / The Big Muddy / Living Proof / Better Days/Lucky Town / Local Hero / If I Should Fall Book-Of Dreams / Souls Of The Departed / My Beautiful Reward.

O nouă surpriză! „The Boss” Springsteen a revenit în forță în martie 1992, după cinci ani de presupusă inactivitate (ultimul LP a fost „Tunnel Of Love” — 1987) cu două tulburătoare discuri, „Lucky Town” și „Human Touch”, două discuri în care renaște sonoritatea de rock'n'roll (dominantă ca întotdeauna, de altfel), folk, blues, country și... reggae! Deci, nu degeaba mai bine de jumătate din suplimentul „Record Hunter” al celebrei reviste de muzică rock Vox îl este dedicat lui Bruce sub genericul „Glory Days”...

Dar să nu lungim introducerea și să trecem la discuția despre discurile în sine! Pe „Lucky Town” Springsteen ne transpune în cele mai incitante momente ale vieții, simplu, muzica și versurile exprimînd tot ceea ce ar putea să te facă să simți că trăiești cu adevărat... Acesta este rocker-ul din New Jersey care începe cu „Born To Run” (1975) a bulversat întregul sistem creat (mai mult sau mai puțin artificial) de „rechinii” show-business-ului, care rechinii — puși în gardă de succesivele rebeliuni ale anilor '60 (Beatles, Rolling Stones, Who etc.) — hotărîseră să planifice și să încerce evoluția rock-ului. Bineînțeles, producînd în favoarea lor tot soiul de vedete false (gen Michael Jackson, Madonna ș.a.m.d.)

El bine, „Lucky Town” debutează cu „Better Days” o piesă ce vine ca o replică la celebra „Glory Days” de pe magnificul „Born In The USA” (1984). Și dacă atunci, în 1984, Springsteen i-a avut la îndemînă pe vechii coechipieri din E-Street Band, acum cele două discuri sînt realizate în proporție de 90 la sută de Springsteen singur. El cîntă la toate instrumentele, a compus toate piesele și a fost principalul producător, Jon Landau și Chuck Plotkin rezumîndu-se doar la statutul de asociați. Dar, pe

parcursul lui „Lucky Town” uneori (oare întimplător?) în studiourile firmei A & M au intervenit voci din „background”: Patti Scialfa (actuala sa soție), Lisa Lowell și Soozie Tyrell, precum și unele intervenții ale instrumentiștilor Gary Mallabar (baterie), Randy Jackson (bass), Ray Bittan (claviatură) — acesta din urmă vechi coleg al lui Bruce din vremurile lui E-Street Band.

În piesa titlu — „Lucky Town” — Bruce își arată întreaga măiestrie, făcîndu-și acompaniamentul chiar și la bass... și, apoi, în „Local Hero” îl cuprinde nostalgia, amintindu-și de anii adolescenței cînd era un „mic șef de gașcă” la E-Street Band.

De remarcat de pe această primă față a lui „Lucky Town” și piesa „Leap Of Faith”, scrisă în aceeași idee cu „Better Days”, fiind un fel de „Cadillac Ranch Part Two”. Și de astă dată Springsteen arată că a scăpat de obsesiile mai vechi!

De pe fața a doua lese puternic în evidență „Souls Of The Departed”, care excelează prin amestecul (în cel mai pur stil Springsteen!) dintre rhythm'n'blues și country, iar piesa de încheiere („My Beautiful Reward”) prin sound-ul chitarei acustice ne apare ca un inexplicabil suspans...

ANA-MARIA AGAPE,
revista „Timpul” — Iași

10 melodii pentru VINERI ÎN NOAPTEA DIRECT

A fost o ediție cuminte cu o singură invitată: Oana Sirbu. A răspuns cu amabilitate la mai toate întrebările. Pentru 13 mai îl mai spunem o dată La Mulți Ani! Albumele nopții au aparținut unor nume mari: Chris De Burgh (primit de la Diana Singer) și Tony Joe White (de la Andrei Voiculescu). Joe Satriani a completat lista LP-urilor selecționate. Anunțata întâlnire cu o parte dintre membrii Fan-Clubului V.N.D. s-a derulat în spațiul Disco-Clubului din baza studențească Tei. Au participat cei mai fideli susținători ai emisiunii din Sinaia, Azuga, Tg. Jiu, Brașov, București. Despre problemele abordate și proiectele de viitor veți găsi în numărul următor un material realizat de colaboratoarea noastră permanentă, Corina Vladu. Din partea realizatorilor au fost prezenți semnatarii acestor rânduri precum și șefele sectorului suflăte, Tanța Marin (pentru prietenii doamna Tanța) și Cristina Santi. Ele răspund la telefoanele 14.31.90 și 13.69.01 și la ediția din 22 mai. Lista melodiilor din 29 mai va fi anunțată la începutul emisiunii (ora 23.10 - programul România Actualități). Repetăm invitația pentru cei care doresc să ne scrie să folosească ambele adrese, având în vedere că scrisorile expediate pentru P.R.S. sosesc ceva mai rapid decât cele adresate Radiodifuziunii (str. General Berthelot 62-64).

L. P. M. + A. P.

CONEXIUNI DIN BRAȘOV în vizită la V.N.D., pe 8 mai

„Fată dragă“

(dezlegare)

Răspunsul corect la concursul propus de Doru Dee Racu și publicat în numărul 14(61).

În scrisoarea respectivă apar 50 de titluri de melodii: 1. „Fată dragă“ Mădălina Manole; 2. „Singur în noapte“ - Compact; 3. „Până-n zori“ - Roa; 4. „Cintec alb“ - Puiu Nastase; 5. „Ultima modă“ - Sandra Lădăși și Aurelian Temișan; 6. „In cearcă să crezi“ - Krypton; 7. „Tu“ - Hans Knall; 8. „Steaua sufletului meu“ - Monica Anghel; 9. „Eu cred“ - Hans Knall; 10. „Tu, doar tu“ - Iris; 11. „Fata din vis“ - Compact; 12. „Fata de nisip“ - Pro Musica; 13. „Vino, revino“ - Mirabela Dauer; 14. „Un tren de seară“ - Elena Cirstea; 15. „Stația finală“ - Sunet Transilvan; 16. „Bună seara, iubito“ - Loredana Groza și Ion Caramitru; 17. „Strada înserării“ - Gabriel Basarabescu; 18. „Spre care rai? Celelalte Cuvinte“; 19. „O noapte de iubire“ - Mircea Dumitrescu; 20. „Ca-n filme“ - Marius Feicu; 21. „Pas în doi“ - Sanrock; 22. „Cintecul ploii“ - Survolaj; 23. „O poveste de iubire“ - Vicky Matel; 24. „Povestiri dintr-o gară“ - Cargo; 25. „Un vapor numit speranță“ - Mirela Drăgoi; 26. „Rockul iubirii“ - Mădălina Manole; 27. „Dracula blues“

- Alexandru Andrieș; 28. „La radio“ - Timpuri noi; 29. „Muzica“ - Sanrock; 30. „Exercițiu“ - Valeriu S. erian și Compania de Sunet; 31. „Cascador“ - Mihai Pocorschi; 32. „Nu stătem normali“ - Vodevil; 33. „Cintec pentru dragoste“ - Aura Urziceanu; 34. „Ce va fi cu iubirea mea“ - Loredana Găza; 35. „Totul sau nimic“ - Iris; 36. „Certitudini“ - Cătălin Crisan; 37. „Din iubire se și moare uneori“ - Daniel Iordăchioae; 38. „Tatiana“ - Krypton; 39. „Niciodată n-am să te uit“ - Anca Turgeșiu; 40. „Te iubesc ca un bleg“ - Ștefan Bănică jr.; 41. „Tu pleci și vii“ - Silvia Chifiriuc; 42. „Nu fugi“ - Mihai Constantinescu; 43. „Totul e posibil“ - Georgeta Cernat; 44. „Știu că esti tare frumoasă“ - Gh. Gheorghiu; 45. „Prietenii vom fi“ - Dan Creimerman; 46. „Niciodată“ - Gabriel Cota-biță; 47. „Te voi uita“ - Sanrock; 48. „Rămâi cu mine“ - Vasile Seicaru; 49. „Risipitorul de iubire“ - Nicu Alifantis; 50. „Azi“ - Alexandru Andrieș. Cele mai multe răspunsuri exacte le-a dat Florin Sișcă din Năvodari (43), urmat de Simona Mincu din București cu 42 de răspunsuri și Cristina Barbu cu 40. Desigur, ei sînt câștigătorii acestui concurs.

Topuri de tot felul

NETWORK U.K. TOP (pînă pe 23 mai)

1. Please Don't Go - KWS;
2. On A Ragga Tip - SL2;
3. Hang On There Baby - Curiosity;
4. The Days Of Pearly Spencer - Mare Almond;
5. Deeply Dippy - Right Said Fred;
6. You're All That Matters To Me - Curtis Stigers;
7. In The Closet - Michael Jackson;
8. Temple Of Love - Sisters Of Mercy;
9. Song For Love - Extreme;
10. Always The Last To Know - Del Amiri...
11. Come Play With Me - The Wedding Present...
12. I Don't Care - Shakespeare's Sister...
13. Boy From New York City - Alison Jordan;
14. Love Makes The World Go Round - Don-E...
15. Join Our Club/People Get Real - St. Etienne...
16. Everything About You - Ugly Kid Joe...
17. Stay With Me - John O'Kane...
18. Shivering Sand - Mega City Four...
19. Love Breakdown - Rozalla...
20. Sentimental - Alexander O'Neal;
21. Story Of The Blues - Gary Moore.

LP's (Billboard)

1. Adrenalize - Def Leppard;
2. Wish - The Cure;
3. Totally Crossed Out - Kriss Kross;
4. Classic Queen - Queen;
5. Blood Sugar - Red Hot Chili Peppers;
6. Wayne's World - Various;
7. Ropin' The Wind - Garth Brooks;
8. Wild Life - Slaughter;
9. Nevermind - Nirvana;
10. Check Your Head - The Beastie Boys.

INDIE LP's (N.M.E.)

1. Henry's Dream - Nick Cave;
2. Slanted & Enchanted - Pavement;
3. Dry - P.J. Harvey;
4. Dial Square - Midway Still;
5. Virus 100 - Various;
6. Lazer Guided Melodies - Spiritualized;
7. Unders-lunky - Ozric Tentacles;
8. Need For Not - Levitation;
9. Get Your Goat - Shudder To Think;
10. Reach - Snuff.

ROCK & FOLK (junie)

1. Nevermind - Nirvana;
2. Billy The Kid - Kat Onoma;
3. TV Sky - Young Gods;
4. Honky Soul Times - Mega Reefer Scratch;
5. Abort - Tribe;
6. Magic And Loss - Lou Reed;
7. Stick Around For Joy - Sugarcubes;
8. Fleur de metal - Jad Who;
9. Between Tenth - The Charlatans;
10. Famille nombreuse - Les Negresse Vertes.

D. J.

THE HALL OF SHAME

Parafrază la Hall Of Fame. Este vorba de un top al „trădătoarelor“ din lumea rock publicat în N.M.E. 1. Wendy James (pentru tentativele ei de a fi o Madonna de divizia a doua); 2. Kylie Minogue (pentru același motiv, dar și pentru aparițiile ei în video-clipuri într-o ținută provocatoare, sexualizată); 3. Fuzzbox; 4. Sheena Easton; 5. Samantha Fox; 6. Vanity / Apollonia; 7. Kim Wilde; 8. Annabella / Lwin; 9. Toate rapperile care și-au ales nume degradante ca Bytches With Problems, Overweight Pooch, Hoes Wit Attitude; 10. Toate femeile care apar în video-clipuri metal în ținute ușor porno de genul celei din clipul Cherrie Pie al trupei Warrant. Căzul extrem al „trădării“ spiritului rock de către o femeie pe scenă este citat în majoritatea revistelor lumii. Se referă la Inga Lorre, solista grupului american The Nymphs care în plin concert californian s-a oprit și s-a plins că o doare gîtul și nu mai poate cînta. L-a invitat pe scenă pe prietenul ei și după un scurt program oral a reluat microfonul explicînd audienței stupefiate că așa se recapătă vocea în condiții optime. Poliția a intervenit prea tîrziu. Un adevărat Hall Of Shame!

POP 50 TOP

Ediția a 10-a		Titlul melodiei	Interpretul
Local actual	Nr. de prezente		

TOP 10 POP - R

1	1	4	Maria	Anastasia Lazariuc și Mihai Constantinescu
2	6	5	Cintec pentru dragoste	Aura Urziceanu
3	3	3	Un bilet în plus	Daniela Györfi
4	5	2	Balada soldatului	Gabriel Cota-biță
5	-	1	Nu fugi	Mihai Constantinescu
6	4	3	Duminici	Geanina Olaru
7	-	1	E bine	Mirabela Dauer
8	-	1	Cifre	Laurențiu Duță
9	-	1	Banii	Aurelian Temișan
10	-	1	Anul meu	Marina Scupra

TOP 10 ROCK - R

1	1	3	Mă voi întoarce	Compact
2	6	5	Emigrant	Timpuri Noi
3	4	4	Nu stătem normali	Vodevil
4	2	3	Fată verde	Phoenix
5	5	2	N-are rost	Celelalte Cuvinte
6	-	1	Castelul	Directia 5
7	-	1	Noroi și aripi	Canon
8	-	1	Cascadorul	Mihai Pocorschi și Formula 5
9	-	1	Sînge și miere	Cardinal
10	-	1	Ochii planetei	Octave

TOP 10 POP - S

1	1	6	Remember The Time	Michael Jackson
2	6	3	I Love Your Smile	Shanice
3	4	5	Obsession	Army of Lovers
4	10	3	Finally	Ce Ce Peniston
5	3	3	Hazard	Richard Marx
6	2	5	Don't Let The Sun Go...	George Michael and Elton John
7	7	2	You	Ten Sharp
8	-	1	Romeo And Juliet	Blue System
9	10	1	Angels	Enya
10	-	1	Das Boot	U96

TOP 10 ROCK - S

1	1	6	The Unforgiven	Metallica
2	2	5	November Rain	Guns N' Roses
3	3	3	Tears In Heaven	Eric Clapton
4	5	3	To Be With You	Mr Big
5	9	2	Come As You Are	Nirvana
6	-	1	Wasted Time	Skid Row
7	4	5	Hit Between The Eyes	Scorpions
8	7	3	Give It Away	Red Hot Chili Peppers
9	-	1	Let's Get Rocked	Def Leppard
10	8	2	I Can't Dance	Genesis

TOP 10 NOSTALGIC

1	-	-	Bohemian Rhapsody	Queen
2	-	-	All You Need Is Love	Beatles
3	-	-	Hotel California	Eagles
4	-	-	Nights In White Satin	Moody Blues
5	-	-	I Want To Know What Love Is	Foreigner
6	-	-	Mercedes Benz	Janis Joplin
7	-	-	When A Man Loves A Woman	Percy Sledge
8	-	-	Sealed With A Kiss	Bryan Hyland
9	-	-	I Love Rock'n'Roll	Joan Jett & The Blackhearts
10	-	-	In The Army Now	Status Quo

GALELE METAL FAN

Organizate de G.M. Comex Ltd. vor avea loc în zilele de 28-29 mai în incinta Complexului Studențesc Tei. Autobuze speciale vor asigura transportul din Piața Romană în fiecare jumătate de oră (de la 14.00). Selecția trupelor din București se va face la Grădina Moxa în ziua de 23 mai (printre participanți Arrant, Spirit, Ritual, Metal-christ, Compresor, iar în recital Metrock). Tot simbătă va avea loc selecția pentru Miss Metal Fan la care pot participa fete în echipament rock, cunoscătoare ale muzicii (între 14-25 de ani).

PREȚ 15 LEI